Jean Gibson

Antrenament în Creștinism 0

CURS DE BAZĂ

Jean Gibson

Antrenament în Creștinism 0

CLV
Christliche
Literatur-Verbreitung e.V.
Postfach 1803 · 4800 Bielefeld 1

Cuprins

Capitlul

	Cuvînt înainte	7
1.	Cuvîntul tău este adevărul	9
2.	Persoana lui Dumnezeu	16
3.	Fiinţa lui Dumnezeu	23
4.	Ce este omul?	30
5.	Problema păcatului	37
6.	Despre veşnicie	43
7.	Isus, Mesia: Planul lui Dumnezeu de mîntuire	50
8.	Crucea lui Isus	57
9.	Naşterea din nou	63
10.	Mîntuire prin har	68
11.	Despre credinţa în Isus Cristos	73
12.	Siguranţa mîntuirii	79
13.	Viaţa cea nouă	85
	Terminologia mîntuirii - cuvinte- cheie biblice	93

Cuvînt înainte

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos...să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună" (2.Tim.3:16-17). Aici Dumnezeu ne pune în faţă un obiectiv clar, - creştinul ca „desăvîrşit", „om al lui Dumnezeu" matur, a cărui maturitate duhovnicească se exprimă în capacităţile lui practice pentru „orice lucrare bună" - şi un mijloc unic: „toată Scriptura", aplicată în învăţătură şi „înţelepciune în neprihănire" tradusă în practică.

Această misiune este astăzi iarăşi mai puternic conştientizată, fapt dovedit de numărul mare de materiale biblice de învăţătură şi instruire apărute în prezent, ca şi numărul crescînd de seminare şi cursuri de sfîrşit de săptămînă în cadrul bisericilor.

O lipsă mult resimţită de participanţi şi conducători este că multe din acestea se mărginesc cel mai adesea la teorie, din lipsă de timp şi ocazii pentru exerciţiu practic şi aplicaţie. De asemenea aproape toate cursurile biblice concepute pentru intervale de timp mai lungi se limitează la mijlocirea cunoştinţelor teoretice în întrebări de doctrină ş de viaţă.

Seria de cursuri biblice „Antrenament în creştinism" în cinci părţi încearcă să ţină cont de acest lucru. Ele nu vor să fie înţelese doar ca nişte „cursuri", ci - cum spune şi titlul - ca parte a unui „program de antrenament" care vrea să ajute pe tînărul creştin să exersese şi să-şi folosească capacităţile practice şi duhovniceşti printr-o combinare consecventă a doctrinei cu exerciţii practice.

Cursul de faţă - „numărul 0" - după cum arată şi numerotarea, ocupă o poziţie specială. El nu este o parte a antrenamentului propriu-zis în credinţa creştină, ci e destinat pentru cei care ar vrea să facă cunoştinţă cu creştinismul ca atare, să mijlocească o privire de ansamblu temeinică şi astfel să fie un prim-ajutor pentru o decizie clară şi conştientă. Desigur că acest curs se potriveşte excelent şi ca o iniţiere profundă pentru tinerii credincioşi, care se află la începutul vieţii lor creştine.

Materialul de faţă a fost dezvoltat şi testat de zece ani

de la apariția lui în Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California (o biserică locală independentă după modelul nou-testamental, în care lucrează și W. MacDonald, autor binecunoscut a numeroase publicații pentru tineret și zidire duhovnicească). Între timp aceste cursuri au fost traduse în mai multe limbi și folosite deja cu o binecuvîntare simțită clar.

Dar nu trebuie să se uite un lucru. Hotărîtor este caracterul și devotamentul duhovnicesc al persoanei care prezintă materialul, precum și motivația și dorința după învățătură a acelora care vor să lucreze cu el. În caz că acestea există, acest curs de antrenament poate fi un pas care să ajute marele obiectiv de pregătire a unor lucrători maturi și capabili pe tărîm duhovnicesc.

Editura

Capitolul 1

Cuvîntul Tău este adevărul

„Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu", a spus Domnul Isus procuratorului roman. Pilat I-a zis: „Ce este adevărul?" (Io. 18:37,38). Văzut într-o perspectivă largă, are puţină valoare să studiem sau să ne ocupăm cu ceva dacă credem că 1) nu există aşa ceva ca adevărul sau 2) adevărul se schimbă neîncetat sau 3) este cu neputinţă să-l cunoaştem cu siguranţă. Adevărul a fost odată definit ca: corespunzînd faptei sau realităţii; în acord cu ceea ce este, a fost sau trebuie să fie; opusul falsului, greşelii, erorii sau minciunii. Adevărul este restrîns şi invariabil, independent de istorie şi cultură, este absolut şi neinfluenţabil. A crede altceva înseamnă să lipseşti ştiinţa şi morala de orice suport.

Căutarea după adevăr

Psalmistul a strigat: „Povăţuieşte-mă în adevărul Tău şi învaţă-mă" (Ps.25:5). El credea că acest adevăr este veşnic (Ps.117:2). Deoarece este atît de preţios, sîntem sfătuiţi cu privire la el: „Cumpără adevărul şi nu-l vinde" (Prov.23:23). Profetul a vorbit despre „Dumnezeul adevărului" (Is.65:16; Ier.10:10). Domnul Isus a spus: „Eu sînt adevărul" (Io.14:6) şi „Cuvîntul Tău este adevărul" (Io.17:17). S-ar putea presupune că orice om doreşte „să vină la cunoştinţa adevărului" (1. Tim.2:4), totuşi ni se spune că în general oamenii „au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, şi au slujit şi s-au închinat făpturii în locul Făcătorului" (Rom.1:25). Unii, care se dau drept căutători ai adevărului, de cele mai multe ori nu iubesc adevărul (2.Tes.2:10). Ei îşi caută mai degrabă propria lor cale, şi calea aceasta este o cale greşită. Dar Isus făgăduieşte căutătorilor adevăraţi: „Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi" (Io.8:32). Oamenii trebuie să afle adevărul despre Dumnezeu, viaţă şi veşnicie.

Sursa adevărului

Unde să căutăm adevărul? Unii îl caută în ei înşişi. Ei cred că propriile lor motive raţionale, sentimente şi doruri sînt indicatoare suficiente. Alţii iarăşi îl caută în

mediul, în anturajul lor. Ei se orientează după sfatul, experiențele și învățăturile altor persoane. Unii îl caută în afara lor înșile. Ei cred că adevărul este mai mare decît ar putea fi înțeles cu capacitățile omenești mărginite. Este necesar ajutorul lui Dumnezeu sau al unei forțe supranaturale. Faptul că Dumnezeu ne împărtășește lucruri pe care altminteri nu le-am putea afla se numește descoperire sau revelație. Faptul că Dumnezeu îi conduce pe oameni ca să aștearnă în scris înștiințările despre adevărul pe care vrea El să ni-l descopere se numește inspirație sau insuflare. Afirmația că Dumnezeu a făcut exact aceasta ni se confirmă în cele 66 de cărți ale Bibliei prin profeți, apostoli și prin Isus Cristos Însuși. Biblia este numită și „Scriptura" sau „Scripturile" (Mc.12:10; 12:24), ceea ce înseamnă că este vorba de scrieri sfinte. Această colecție de scrieri o numim „Biblia", adică „Cartea", ceea ce îi subliniază iarăși locul de deasupra celorlalte cărți. Aceste scrieri sînt numite și „Cuvîntul lui Dumnezeu" (Mc.7:13; Rom.10:17; 2.Cor.2:17; 1.Tes.2:13; Evr.4:12). Expresii ca „Dumnezeu a vorbit", „Domnul a vorbit" și „Cuvîntul Domnului a venit la mine" se află de vreo 3000 de ori în Vechiul Testament. În multe ocazii Dumnezeu a vorbit direct (Ex.24:12; Deut.10:1,2). Scriitorii Sfintei Scripturi spun că Dumnezeu Și-a rostit prin ei Cuvîntul.

Să dăm atenție următoarelor afirmații ale oamenilor lui Dumnezeu:

Moise: „Dumnezeu a zis"; „Iahve (Domnul) a zis" (Ex.3:14,15; Deut.1:42)

Iosus: „Iahve a zis" (Ios.1:1)

Ieremia: „Iahve a zis", „așa zice Iahve" (Ier.1:7,9)

Ezechiel: „El mi-a zis" (Ez.3:4)

Maleahi: „zice Iahve" (de 25 de ori)

Isus: „Înainte ca să se fi întîmplat (adică împlinit) toate lucrurile" (Mt.5:18, referitor la legea Vechiului Testament),

„Porunca lui Dumnezeu" (Mc.7:8, referitor la Legea Vechiului Testament)

„Este scris" (Io.6:45, referitor la profeții Vechiului Testament),

„au pe Moise și pe proorocі" (Lc.16:29-31),
„tot ce este scris în Legea lui Moise, în Proorocі și în Psalmi" (Lc.24:44)

Apostolii: „...Scriptura spusă de Duhul Sfînt mai înainte" (Fap.1:16), „bine a spus Duhul Sfînt" (Fap.28:25).

Găsim afirmații cuprinzătoare ca: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu" (2.Tim.3:16), „...oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfînt" (2.Pet.1:21), „...nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfînt" (1.Cor.2:13).

Semnul adevărului

Următoarele cugetări dovedesc adevărul afirmațiilor de mai sus:

1. Cei care afirmă despre sine că sînt inspirați, au fost oameni cu morala cea mai înaltă și cu caracter duhovnicesc. Cine ar atribui lui Moise, Pavel, Isaia sau chiar Domnului Isus un caracter îndoielnic?

2. Biblia arată o profundă unitate a învățăturii, deși a fost scrisă de peste 40 de bărbați deosebiți într-un interval de 1500 de ani. Cum s-ar putea explica altfel această unitate?

3. Mulțimea mărturiilor istorice despre Scriptură este confirmată de arheologie prin numeroase cărți. Există dovezi amănunțite pentru afirmații referitoare la întîmplări și persoane istorice.

4. Această carte, ca urmare a răspîndirii și influenței ei mondiale, s-a dovedit a fi cea mai importantă carte care a fost scrisă vreodată. Totuși nici una nu a avut de înfruntat atîta luptă dusă împotriva ei, supraviețuind unor încercări de distrugere totală. Care altă carte a rezistat unei asemenea critici intensive, rămînînd totuși an de an „bestseller"-ul?

5. Ea are încă și azi puterea să schimbe vieți. Răufăcători violenți ca și cetățeni normali blajini au fost atinși și schimbați prin mesajul acestei Cărți. La milioane de oameni li s-a dat nădejde, mîngăiere și îmbărbătare în ceasurile lor cele mai întunecate. Care altă carte a schimbat așa multe vieți spre mai bine?

6. Sute de profeții s-au împlinit pînă în amănunt. Unde se mai află însemnări profetice cu o precizie de 100% în

oricare punct?

Marile întrebări despre viaţă şi veşnicie au provocat dintotdeauna gîndirea marilor oameni. Ele au fost descrise în Sfînta Scriptură, dar s-a şi răspuns în ea la ele. Aceste lecţii au fost gîndite pentru cititor ca un ajutor, ca să înţeleagă precis ce învaţă Biblia despre Dumnezeu, om, păcat, mîntuire, veşnicie şi Isus Cristos.

Este foarte important să aflăm ce afirmă Biblia cu adevărat, înainte de a lua o hotărîre pro sau contra.

Isus a spus că rătăcirile, chiar a conducătorilor religioşi din vremea Sa, se explicau prin aceea că ei nu cunoşteau Scripturile (Mt.22:29). Daniel a spus că acestea sînt „Cartea adevărului" (Dan.10:21). Cunoşti adevărul?

Întrebări la Capitolul 1

Cuvîntul Tău este adevărul

Omul are o mare dorință după cunoaștere și adevăr. Multe din sursele accesibile lui totuși nu sînt demne de încredere. Biblia afirmă despre sine că e adevărul lui Dumnezeu revelat omului.

1. Care din următoarele afirmații descriu cel mai exact noțiunea biblică de adevăr?

a) Nu există adevăr.

b) Adevărul se schimbă neîncetat.

c) Este cu neputință să cunoști cu siguranță adevărul.

d) Adevărul este absolut și poate fi cunoscut.

(Alege un răspuns.)

2. Cum a făcut Dumnezeu de cunoscut omului adevărul înainte de nașterea lui Isus Cristos (Evr.1:1)?

Cu ce dovedește clar Dumnezeu că profeții au spus adevărul (Deut.18:22)?

Ce mărturisesc profeții înșiși referitor la proveniența cuvintelor lor?

3. Ce ultim mijloc întrebuințează Dumnezeu ca să facă de cunoscut adevărul (Evr.1:2; Mt.17:5)?

Ce a spus Isus despre adevăr (Io.14:6; 17:17)?

4. Cum a adeverit Isus autoritatea scriitorilor Vechiului Testament(Lc.24:44)?

Ce poziție a luat El față de următoarele evenimente din Vechiul Testament?

Crearea lui Adam și Eva (Mc.10:6)

Iona și peștele (Mt.12:39-40)

Noe și corabia (Mt.24:37-39)

5. De ce este inconsecvent să spunem că acceptăm învățăturile lui Isus, dar că respingem alte părți ale Bibliei, ca Geneza (Io.5:46,47)?

6. Scriitorii Noului Testament au înregistrat în scris cuvintele și învățăturile lui Isus. Ce atitudine au avut ei față de autoritatea a ceea ce au scris (1.Cor.11:23; 2.Pet.1: 16-21)?

7. Care a fost una din cele mai mari greșeli ale conducătorilor religioși din zilele lui Isus (Mt.22:29)?

8. Redă cu propriile tale cuvinte 2.Timotei 3:15-17.

Care este unul din cele mai importante motive de a stu-

dia Biblia (Io.5:39)?

9. *Ce ai spune tu?* Marchează cu o cruce literele din dreptul acelei afirmaţii care după părerea ta descrie cel mai bine poziţia ta faţă de Biblie:

a) Cred că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu către oameni. Deşi a fost scrisă de mulţi oameni într-o perioadă de mulţi ani, este fără greşeală în textul ei originar, veridică şi demnă de încredere referitor atît la fapte istorice cît şi la declaraţii doctrinale.

b) Cred că numai cuvintele lui Isus din Biblie sînt inspirate.

c) Cred că multe istorii din Biblie, ca de ex. Adam şi Eva, Noe şi corabia, nu trebuie luate literal, dar au totuşi pentru învăţătură o anumită însemnătate.

d) Cred că Biblia conţine foarte multe contradicţii.

e) Cred că Biblia conţine tot ce trebuie să ştiu despre Dumnezeu, despre viaţă şi despre ce va fi dincolo.

f) Cred că Biblia conţine foarte multe sfaturi şi învăţături morale, dar că nu este neapărat adevărul absolut.

g) Adevărul Bibliei e valabil pentru orice generaţie, orice cultură şi orice rasă.

10. Ce spun alţii despre aceasta?

Ia contact săptămîna aceasta cu cel puţin trei persoane şi pune-le următoarele întrebări. Poţi să procedezi cam aşa:

Fac un sondaj de opinie în cadrul unui curs biblic aici în ...

Aţi vrea să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi părerea în trei chestiuni importante?

1. Dacă aţi fi Dumnezeu şi aţi avea ceva de comunicat oamenilor, cum aţi proceda?

2. Cum aţi convinge apoi pe oameni că această comunicare provine într-adevăr de la dvs (Dumnezeu)?

3. Dacă v-ar dovedi cineva că Biblia este adevărată, aţi vrea să vă orientaţi viaţa după învăţăturile ei?

Vă mulţumesc pentru ajutor. Aţi vrea să vă trimit un exemplar al rezultatului sondajului de opinie?

Mulţumesc.

Scrie numele şi adresa celui întrebat pe nişte cărţi de vizită pe care le primeşti de la conducătorul cursului. Notează răspunsurile pe dos cu specificaţia dacă persoa-

na dorește răspuns. Dă cartonașele conducătorului care va multiplica rezultatul și-l va trimite persoanelor interesate.

Capitolul 2

Persoana lui Dumnezeu

„Eu sînt Dumnezeu şi nu este altul, Eu sînt Dumnezeu şi nu este nici unul ca Mine" (Is.46:9). Biblia vorbeşte cu glasul celei mai înalte Fiinţe: „Cel Prea Înalt, a cărui locuinţă este veşnică" (Is.57:15). Din nesfîrşirea tainică a Fiinţei Sale absolute Se declară pe Sine ca „Dumnezeul cel viu" (Ps.42:2; 84:3; Dan.6:21; 1.Tim.4:10; Evr.9:14; 10:31). „Mărimea Lui este nepătrunsă" (Ps.145:3). Nemărginirea Lui este atît de mare, încît „în El avem viaţa, mişcarea şi fiinţa" (Fap.17:28). Mereu şi mereu răsună strigătul „Dumnezeule, cine este ca Tine?" (Ps.71:19; 89:8; 113:5). Răspunsul trebuie să fie totdeauna: „Nimeni nu-i ca Tine".

Concepţii obişnuite despre Dumnezeu

Numele de „Dumnezeu" a fost totdeauna în multe guri. Unii sînt cei ce-I neagă existenţa, alţii Îi folosesc Numele ca să înjure iar alţii Îi prezintă Fiinţa deformat şi denaturat. Ateii spun că nu există Dumnezeu şi că pot dovedi aceasta. Agnosticii spun că este imposibil să se ştie ceva despre existenţa Lui şi îşi dau toată osteneala să cîştige milioane de oameni de partea neştiinţei. Panteiştii afirmă că Dumnezeu e natura care s-a creat pe sine şi că omenirea este o parte din ea. Politeiştii spun că nu există numai un singur Dumnezeu, ci mulţi dumnezei. Acestei categorii îi aparţin o mulţime de concepţii de la păgînismul antic pînă la mişcarea mormonilor moderni. Mai sînt susţinute şi alte puncte de vedere. Se afirmă astfel că totul e Dumnezeu, inclusiv tu şi cu mine, sau că Dumnezeu e un principiu, o forţă impersonală. Se afirmă deasemeni că Dumnezeu e numai o idee în mintea cuiva, o cîrjă psihologică sau o neuroză (o închipuire iraţională provocată de teamă). Oamenii şi-au făcut icoane şi idoli, care ar trebui să reprezinte pe Dumnezeu (Fap.19:23-28), deşi aceasta este interzisă în Biblie (Ex.20:4-5). Adesea oamenii s-au dat drept zei şi au cerut altora să li se închine. Astfel că unii care refuză să recunoască o responsabilitate faţă de o Fiinţă mai înaltă au devenit în final propriii lor zei.

Dumnezeu Se dovedeşte singur

Biblia nu încearcă să dovedească că există un Dumnezeu. Ea presupune că această cunoştinţă se află întreţesută în conştienţa oamenilor. Ea spune că numai un nebun Îi neagă existenţa (Ps.14:1; 53:1). Ea observă că aceii caută să-L uite (Ps.10:4). În arheologie, descoperirea unor indicii de închinare la Dumnezeu este considerată o dovadă pentru viaţa omenească. Nici o dictatură nu a reuşit pînă acum să şteargă credinţa în Dumnezeu, în ciuda oricăror eforturi. În timpul aproape întregii lui istorii, omul a fost convins puternic în fiinţa lui lăuntrică de existenţa lui Dumnezeu şi de răspunderea lui faţă de El. Această cunoştinţă este şi baza pentru răspunderea pe care o are faţă de El. „Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, cînd te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Aşa că nu se pot dezvinovăţi" (Rom.1:19,20).

Convingerea puternică despre existenţa lui Dumnezeu a existat cu mult înainte ca oamenii să înceapă să strîngă argumente pro sau contra acestei convingeri. Doar un atac sistematic, prin stat, procesul de educaţie sau instruire şi mass-media poate să slăbească credinţa în Dumnezeu. De asemenea este clar că la o mîndrie crescîndă, aroganţă intelectuală, imoralitate şi decadenţă socială progresivă, este pusă la îndoială existenţa lui Dumnezeu.

Unii întreabă: „De ce să credem în Dumnezeu? Pentru orice putem găsi o explicaţie naturală sau evoluţionistă". Cei care se cred mai inteligenţi decît cei ce cred în Dumnezeu, ar trebui să mediteze la ceea ce urmează:

1. *Nimic nu ia fiinţă din sine însuşi.* Nici o lucrare ştiinţifică n-a putut dovedi pînă acum lanţul de cauze care a venit din nimic. Fapt este că din nimic nu iese nimic. Biblia spune: „Orice casă este zidită de cineva, dar Cel ce a zidit toate lucrurile, este Dumnezeu" (Evr.3:4).

2. *Clădirile complicate cer un creator sau un proiectant.* Fiecare organ al omului, fie el creier sau ochi, este mai

complicat ca un computer sau un ceas, şi totuşi nu va crede nimeni că acestea din urmă ar fi putut apare la întîmplare.

Fiinţa lui Dumnezeu din perspectivă biblică

1. *Există un Dumnezeu.* Vechiul ca şi Noul Testament vestesc că este un singur Dumnezeu (Deut.6:4; Is.45:5; 1.Tim.2:5). Iudaismul şi islamismul sînt de acord în aceasta cu creştinismul. Oamenii vorbesc adesea despre alţi zei (1.Cor.8:5,6), iar Biblia foloseşte această expresie uneori într-un sens secundar (Ex.7:1; Ps.82:6), dar există un singur Dumnezeu adevărat.

2. *Dumnezeu există în trei Persoane.* Adevăratul Dumnezeu este o unitate multiplă şi nu simplă. El este Unul în esenţă, dar în Sfînta Scriptură este revelat ca fiind mai multe Persoane. Un Nume pentru Dumnezeu în Vechiul Testament este Elohim, folosit de cca 2600 de ori. Acest substantiv este la plural, dar uneori însoţit de un verb e folosit la singular. Deuteronom 6:4 este mărturisirea de credinţă clasică iudaică, că există numai un Dumnezeu: „Domnul, Dumnezeul nostru este singurul Domn". Acest verset foloseşte cuvîntul Elohim. Mai departe constatăm că Dumnezeu încă în Vechiul Testament vorbeşte adesea despre Sine ca despre „nostru" sau „noi" (Gen.1:26; 3:22). Nici un împărat al lui Israel nu vorbeşte vreodată despre sine în acest mod. Există pasaje unde se face deosebire între „Dumnezeu" şi „Dumnezeu".(Ps.45:6,7; comp. Evr.1:8; sau „Domnul a zis Domnului meu" Ps. 110:1; Mt.22:42-46). Cea mai clară revelaţie a lui Dumnezeu ca Tată, Fiu şi Duh Sfînt ni se dă în Noul Testament. Fiecare Persoană este socotită ca fiind Dumnezeu, deşi Noul Testament confirmă că există un singur Dumnezeu.

a) Tatăl este Dumnezeu (1.Tes.1:1; 2.Pet. 1:17).

b) Duhul este Dumnezeu (Fap.5:3,4; 2. Cor.3:17).

c) Fiul este Dumnezeu (1.Io.5:20; Tit 2:13; Io.1:1,14; 20:26-28; Fap.20:28; Rom.9:5; Col.2:9,10; 1.Tim.3:16; Ap.1:8,17,18).

Toate însuşirile divine ca de ex. voinţa, sentimentul şi raţiunea sînt atribuite fiecărei Persoane în parte. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfînt Se deosebesc unul de altul şi totuşi

sînt o unitate divină (1.Pet.1:2; Iuda 20,21). Numele Lor se unesc în formula de botez (Mt.28:19) şi în binecuvîntarea apostolică (2.Cor.13:14). Le găsim la botezul lui Isus (Mt.3:16,17), ca şi în vorbirile din Evanghelia după Ioan (Io.14:16-20; 15:26; 17:7-16). Acolo este clarificată şi unitatea (Io.14:9; 17:22). Ele sînt socotite ca Persoane ale dumnezeirii, deşi nu se lasă înscrise în închipuirea noastră ca „Persoane". Ei nu sînt nici trei Dumnezei diferiţi, nici un Dumnezeu cu trei capete. Este numai un Dumnezeu în esenţă. Cuvîntul „trinitate" este folosit numai din cauza simplificării, ca să descrie dumnezeirea, deşi el nu survine în Biblie. Acelaşi lucru e valabil pentru expresia „Dumnezeu trinitar".

Deoarece nu cunoaştem nimic comparabil, nu găsim în limba noastră un cuvînt care să exprime corespunzător acest adevăr. De asemenea nici Biblia nu o explică. Trebuie să acceptăm afirmaţiile directe din Biblie şi să ne mulţumim cu asta.

3. *Dumnezeu este Duh* (cf. Io.4:24). El poate lua chipul unui om, sau să Se facă perceptibil printr-un glas. Dar El Se poate descoperi şi printr-un fenomen al naturii ca tunetul sau fulgerul. Totuşi El este o Fiinţă duhovnicească nevăzută, care nu e legată de spaţiu, timp sau materie.

4. *Dumnezeu are personalitate.* El nu este numai un principiu sau o idee. Îi sînt atribuite însuşiri personale ca cunoaştere (1.Io.3:20), simţire sau sentiment (Gen.6:6), ca şi voinţă şi capacitate de decizie (Iac.1:18). El manifestă atît dragoste cît şi mînie.

El poate să-Şi amintească sau să uite în mod conştient. El face planuri (Ef.1:9,11), ia hotărîri şi descoperă viitorul. Dumnezeu nu este o maşină existentă pentru ea însăşi. Cea mai mare mîngăiere a credinciosului este ştiinţa că Dumnezeu e dragoste (1.Io.4:8,16). Nici un principiu, nici o forţă impersonală n-ar justifica declaraţia din 1.Petru 5:7: „Aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuşi îngrijeşte de voi".

Cuvîntul „Dumnezeu" este înrudit în unele limbi cu cuvîntul „bun". El este într-adevăr bun. El este socotit şi ca Domn, ca Cel Atotputernic, ca Creator, ca Mîntuitor,

ca Răscumpărător şi cu multe alte nume. Numele de Iehova vine de la Numele IHVH, un cuvînt cu patru litere pentru Numele divine din Vechiul Testament. El nu a fost rostit niciodată, iar asupra modului de scriere sau pronunţare se pot face numai presupuneri. Foarte probabilă este totuşi forma „Iahve". Nimeni nu poate spune pe baza Bibliei că există o singură denumire ca fiind singura acceptabilă pentru Dumnezeu. Este esenţial ca să cunoaştem pe singurul Dumnezeu din Biblie, care ne cere să facem cunoştinţă cu Fiul Său Isus Cristos. El este singura cale către Dumnezeu (Io.14:6).

Întrebări la capitolul 2

Persoana lui Dumnezeu

Este foarte important să ştim în cine credem. Cum este El? Ai concepţii greşite despre El?

1. Dumnezeu este
   a) o idee.
   b) o forţă.
   c) un om.
   d) Duh.

   (Alege un răspuns).

2. Care din următoarele noţiuni descrie cel mai bine concepţia ta despre Dumnezeu?
   a) polițist
   b) conducător
   c) propriul tău tată pământesc
   d) o maşină
   e) nici una din acestea

3. Cum L-ai descrie pe Dumnezeu cuiva care încă n-a auzit niciodată despre El?

4. Încearcă Biblia să dovedească existenţa lui Dumnezeu sau Îi presupune existenţa ca fiind de la sine înţeleasă (Gen.1:1)?

   Cum poate cineva să ştie că există un singur Dumnezeu, chiar dacă nu are Biblie (Ps.19:1,4; Rom.1:19,20)?

   De ce crezi că Dumnezeu există?

5. Biblia ne învaţă că
   a) există un Dumnezeu
   b) există trei Dumnezei
   c) există mulţi Dumnezei
   d) noi toţi ne închinăm aceluiaşi Dumnezeu.

6. Ce spune Biblia despre existenţa altor „dumnezei", la care se închină oamenii (1.Cor.8:5,6)? Redă aceste versete cu cuvintele tale.

7. Cum ai explica cuiva următoarele: Tatăl este Dumnezeu. Fiul este Dumnezeu. Duhul este Dumnezeu. Există un singur Dumnezeu.

8. Dumnezeu este Duh. Asta înseamnă:
   a) Nu-L putem cunoaşte.
   b) El este nevăzut.
   c) El nu Se poate face vizibil.

d) El este impersonal.

9. *Ce ai spune tu?* Deoarece Dumnezeu este o Persoană, este cu putinţă să ai o relaţie personală cu El. Cum ai descrie relaţia ta din prezent cu El?

10. Ce spun alţii despre aceasta?

Ia contact în această săptămînă cu cel puţin trei persoane şi pune-le următoarele întrebări. Ai putea proceda cam aşa:

Fac un sondaj de opinie în cadrul unui curs biblic aici în...

Aţi vrea să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi părerea în trei chestiuni importante?

1. Cum L-aţi defini pe Dumnezeu?

2. Care este după părerea dvs cea mai mare dovadă pentru existenţa lui Dumnezeu (dacă cineva nu crede în existenţa Sa, întreabă de ce?)

3. Dacă aţi putea întreba ceva pe Dumnezeu, ce L-aţi întreba?

Vă mulţumesc mult pentru ajutor. Aţi vrea să vă trimit o copie a rezultatului sondajului de opinie?

Mulţumesc.

Scrie numele şi adresa celui întrebat pe nişte cartonaşe pe care le primeşti de la conducătorul cursului. Notează răspunsurile pe dos, cu indicaţia dacă persoana doreşte copia rezultatului. *Înmînează cartonaşele conducătorului.* Rezultatul va fi multiplicat de el şi trimis persoanelor interesate.

Capitolul 3

Fiinţa lui Dumnezeu

„Cu cine voiţi să asemănaţi pe Dumnezeu? Şi cu ce asemănare Îl veţi asemăna?" a întrbat profetul (Is.40:18). Biblia indică spre faptul că Dumnezeu nu este comparabil cu nimeni şi cu nimic. Ea întrebuinţează limbajul şi modul omenesc de exprimare, ca să-L descrie. Faptul că ea vorbeşte de braţul, ochiul, mîna sau gura Domnului nu înseamnă că El şi are aceste organe cu adevărat, la fel de puţin cum are chipul unei păsări, cînd se spune: „Te vei ascunde sub aripile Lui" (Ps.91:4). Dacă El ar putea fi complet înţeles, explicat şi analizat, atunci ar sta pe aceeaşi treaptă cu omul. Ar trebui să ne păzim să respingem realităţi sau fapte ale lui Dumnezeu numai pentru că nu Se încadrează în imaginaţia noastră. Iov a fost întrebat: „Poţi spune tu că poţi pătrunde adîncimile lui Dumnezeu, că poţi ajunge la cunoştinţa desăvîrşită a Celui Atotputernic?" (Iov 11:7). Răspunsul este că noi putem să ştim despre Dumnezeu numai ceea ce ne descopere El în Cuvîntul Său şi nu mai mult. Unele noţiuni depăşesc puterea noastră de înţelegere.

Atribute exclusive (pe care le posedă numai Dumnezeu)

În Sfînta Scriptură sînt făcute anumite afirmaţii despre Fiinţa lui Dumnezeu, atîta cît a vrut Dumnezeu să ne descopere. Noi le numim „atribute". Dumnezeu este:

1. *Existent de la Sine Însuşi*: El are viaţă în Sine Însuşi (Io.5:26). El nu are nici o origine. El a fost de la început (Gen.1:1; Io.1:1).

2. *Veşnic*: „Din veşnicie în veşnicie" este El Dumnezeu (Ps.90:2; Hab.1:12). „Cel ce este" Îşi exprimă Numele cu „Eu sînt" (Ex.3:14), Unul, care cuprinde trecut, prezent şi viitor (Ap.4:8).

3. *Nemărginit*: Aceasta înseamnă „fără mărginire şi limite". Nimic nu poate cuprinde pe Dumnezeu (1.Împ.8:27). El nu poate fi măsurat cu nici o măsură.

4. *Atotputernic*: Cel Atotputernic are putere şi autoritate să facă totdeauna ce vrea (Iov 42:2; Mt.19:26). Aceasta se numeşte şi „omnipotenţă".

5. *Atotştiutor*: El are cunoştinţă nelimitată şi pricepere nemăsurată (Ps.147:4,5). Nimic nu poate fi adăugat la aceasta într-un anume fel, nimic nu-L poate surprinde sau rătăci (Evr.4:13; Io.3:20). Aceasta se numeşte şi „omniştiinţă". El ştie de la început sfîrşitul (Is.46:10). Aceasta include şi o precunoaştere a tuturor lucrurilor (Fap.2:23).

6. *Atotprezent*: El este nemărginit în spaţiu şi timp. El este în acelaşi timp pretutindeni (Ps.139:7-12). Aceasta se numeşte „omniprezenţă". Este cu neputinţă să fugi de El (Ier.23:23,24; Am.9:2).

7. *De neschimbat*: El Îşi poate schimba modul de a proceda, dar niciodată Fiinţa Sa veşnică şi planurile Sale veşnice (Mal.3:6; Iac.1:17). El nu este nici schimbător nici necredincios. Aceasta se numeşte „imuabil".

8. *Independent*: El nu are nevoie de absolut nimic, deoarece nu are nici un fel de slăbiciune, de insuficienţă sau de lipsă (Fap.17:24,25).

9. *Suveran*: El este domnitor şi stăpînitor peste toate, şi nimeni nu-L poate împiedica. El conduce totul după sfatul voiei Sale (Ef.1:11; Is.40:13,14). El are ca Dumnezeu dreptul nelimitat de a face ce-I place (Rom.9:15-18). El nu este îndatorat nimănui cu nimic.

Atribute relative (pe care le pot avea şi oamenii)

1. *Dragoste*: Ea este jertfitoare şi altruistă, care vrea pentru alţii ce este mai bine. Ea este practică şi binefăcătoare. Întrucît Dumnezeu ne iubeşte, L-a dat pe Fiul Său pentru noi (Io.3:16). Dragostea Lui nu depinde de faptul că obiectul iubirii Sale este demn de a fi iubit sau că Îi răspunde cu aceeaşi iubire. Dimpotrivă, Dumnezeu iubeşte pe oamenii duşmănoşi, ostili, nemulţumitori şi păcătoşi, deşi El urăşte păcatul (1.Io.4:10; Ef.2:4,5; Rom.5:8; Ier.31:3).

Îndurarea este strîns legată de dragoste. Ea cuprinde compătimire lăuntrică pentru alţii (Ps.86:15; Mt.9:36; 14:14).

2. *Mînie*: Dezaprobarea Sa sfîntă faţă de tot ce este rău, în care rămîn oamenii şi din care nu vor să se întoarcă (Col.3:5-7; Rom.2:4-6) nu este o contradicţie cu dragostea Sa, ci este un alt aspect al Fiinţei Lui. Romani

1:18 ne arată obiectul mîniei Lui „...împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu şi împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor".

3. *Har*: Favoarea Sa nemeritată şi dăruită altora nu este o îndatorare pentru fapte bune (Rom.4:4,5; 11:6). Harul oferă omenirii salvarea (Ef.2:8; Tit 2:11).

4. *Îndurare*: Compătimirea şi mila Sa activă faţă de cei păcătoşi sau aflaţi în nevoie, prin care este dăruită mîngăiere şi ajutor, este comparabilă cu harul (Ps.103:8). Dumnezeu este bogat în îndurare (Ef.2:4).

5. *Sfinţenie*: El este despărţit de toate celelalte fiinţe, şi în El nu este nimic rău sau necurat (Ps.99:9; Is.57:15). El este numit „Cel sfînt". Cerurile laudă sfinţenia Lui (Ap.4:8; Is.6:3). Văzut în mod absolut nu este nimeni sfînt în afară de Dumnezeu (Ap.15:4; Evr.7:26). Această însuşire face necesară pedepsirea păcatului (Is.59:2). Noi sîntem chemaţi să fim sfinţi, pentru că El este sfînt (1.Pet.1:16).

6. *Dreptate şi onestitate* (cinste): Ambele cuvinte au aceeaşi rădăcină de limbă în Noul Testament. Prin ele se înţelege o comportare nepărtinitoare şi corectă faţă de alţii. Din El nu poate ieşi nimic fals (Nee.9:33; Ps.145:17). El este Judecătorul drept (2.Tim.4:8) şi El va acţiona în mod inevitabil cu dreptate (Gen.18:25). Dreptatea Lui cere ca pedeapsa pentru păcat să fie plătită, iar dragostea Sa dă ea însăşi această plată, astfel ca „El să fie neprihănit şi totuşi să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus" (Rom.3:26).

7. *Adevăr*: În Dumnezeu nu este falsitate, nici necredincioşie, nici lipsă de statornicie şi consecvenţă (Num.23:19; I Io.5:20). El este adevărul (Io.14:6). El este absolut şi desăvîrşit credincios şi fidel (2.Tim.2:13; Ap.19:11).

8. *Răbdare*: Reţinerea Sa autoimpusă faţă de acţiuni la care ar fi îndreptăţit pe de-a-ntregul, este o însuşire care corespunde numai unuia care posedă o mare putere. Răbdare îngăduitoare faţă de o comportare greşită este un aspect (Rom.9:22; Fap.13:18); perseverenţa în căutarea binelui este un altul (2. Pet.3:9).

9. *Înţelepciune*: Dumnezeu este atotştiutor, dar aplicarea acestei ştiinţe arată o nesfîrşită înţelepciune -

cunoaştere profundă asociată cu discernămînt desăvîrşit (Rom.11:33; Ef.3:10). „Priceperea Lui nu poate fi pătrunsă" (Is.40:28).

10. *Bunătate*: Marea Sa bunătate este însuşirea care ar trebui să-i călăuzească pe oameni la pocăinţă (Rom.2:4). Dumnezeu e plin de bunătate, prietenie şi bunăvoinţă (Ps.119:68; 145:9). Greutăţile şi grijile omeneşti n-ar trebui să ne facă să-I punem la îndoială bunătatea.

11. *Dărnicie*: Dumnezeu este cel mai mare Dătător, ceea ce a dovedit-o prin cel mai mare dintre toate darurile, prin Fiul Său (Io.3:16). De aceea iubeşte El pe dătătorii voioşi (2.Cor.9:7). Dumnezeu dă cu mînă largă (Iac.1:5). El este Cel care deschide ferestrele cerului şi toarnă binecuvîntarea. Stilul Lui este să dea o măsură care se revarsă (Mal.3:10).

Întrebări la Capitolul 3

Fiinţa lui Dumnezeu

Căile lui Dumnezeu sînt definite prin Fiinţa şi prin atributele Sale. Următoarele întebări vor să ne ajute să-L înţelegem mai bine.

1. Pentru un om e greu să înţeleagă cum este Dumnezeu, deoarece:

a) omul crede că Dumnezeu e ca şi el.

b) căile lui Dumnezeu sînt „mai înalte" decît căile omului.

c) nu există nimeni şi nimic care s-ar putea asemăna cu Dumnezeu.

d) este cu neputinţă să cunoşti pe Dumnezeu.

e) totul corespunde la a-d.

f) a-c corespund.

(Alege un răspuns).

2. Ce relaţie are Dumnezeu cu toate creaturile (Fap.17: 24,25)?

Ce însuşiri ale lui Dumnezeu sînt descrise în următoarele versete care accentuează în mod deosebit independenţa şi autonomia Sa? (descrie-le cu propriile tale cuvinte.)

Ioan 5:26; 1:1; Geneza 1:1

Exod 3:14; Psalm 90:2; Apocalipsa 4:8

1.Împăraţi 8:27

3. Citeşte Psalmul 139 şi enumără trei însuşiri ale lui Dumnezeu, care sînt descrise în aceste versete.

a)

b)

c)

4. Scrie din nou cu propriile tale cuvinte Romani 8:28.

Ce mîngăiere poate primi un creştin din acest verset?

5. Care din următoarele propoziţii *nu* corespunde dragostei lui Dumnezeu?

a) Dumnezeu iubeşte întreaga lume.

b) Dumnezeu ne-a iubit înainte de a-L iubi noi.

c) Dragostea lui Dumnezeu este veşnică.

d) Dragostea lui Dumnezeu trece cu vederea păcatul.

(Alege un răspuns.)

6. Mînia lui Dumnezeu este la fel de reală ca şi dragos-

tea Lui. Care este obiectul mîniei lui Dumnezeu?
a) orice nelegiuire şi nedreptate a oamenilor
b) inima dură, nepocăită
c) cei neascultători
d) cei cărora le sînt iertate păcatele
(Alege trei răspunsuri.)

7. Leagă următoarele însuşiri ale lui Dumnezeu cu definiţiile care se potrivesc:

- amabilitate nemeritată şi binevoitoare faţă de alţii	a) Har (Ef.2:8; Tit 2:11)
- compătimire şi îndurare activă faţă de cel păcătos şi faţă de cel aflat în nevoie	b) Sfinţenie (Ps.99:9; Ap.15:4)
- lipsa completă a necurăţiei şi răului stare de despărţire faţă de toate celelalte fiinţe	c) Îndurare (Ps.103:8; Ef.2:4)
- comportare nepărtinitoare şi corectă faţă de alţii	d) Dreptate/Onestitate (Nee.9:33; Gen.18:25)

8. Dacă Biblia spune că Dumnezeu este sfînt, asta înseamnă:
a) El este fără păcat.
b) El urăşte păcatul şi iubeşte tot ce e bun.
c) El este despărţit de păcătos.
d) Totul corespunde la (a-c).
(Alege un răspuns.)

9. *Ce-ai spune tu?* Meditează cu grijă la însuşirile lui Dumnezeu descrise mai sus. Care acţionează deosebit de mîngăietor asupra ta?

Care sînt cele care îţi pricinuiesc probleme? De ce da sau de ce nu?

Oamenii spun adesea: „Cred că Dumnezeu ar face asta" sau: „Nu cred că Dumnezeu ar face asta". De ce este important să înţelegem Fiinţa lui Dumnezeu, înainte

de a face presupuneri despre ceea ce El ar face sau nu?
10. Ce spun alţii despre aceasta?

Ia contact în săptămîna aceasta cu cel puţin trei persoane şi pune-le următoarele întrebări. Ai putea proceda cam aşa:

Fac un sondaj de opinie în cadrul unui curs biblic aici în...

Aţi vrea să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi părerea în trei chestiuni importante?

1. Ce însuşiri are Dumnezeu, pe care omul nu le posedă?
2. Ce înseamnă „Dumnezeu este sfînt"?
3. Cum aţi explica afirmaţia Bibliei că Dumnezeu este atît un Dumnezeu al dragostei cît şi un Dumnezeu al mîniei?

Vă mulţumesc pentru ajutor. Aţi vrea să vă trimit o copie a rezultatului sondajului de opinie?

Mulţumesc.

Scrie te rog numele şi adresa celui întrebat pe unul din cartonaşele pe care le primeşti de la conducătorul cursului. Notează răspunsurile pe dos cu specificaţia dacă este dorită copia rezultatului. Înmînează cartonaşele conducătorului cursului. Rezultatul va fi multiplicat de el şi trimis celor interesaţi.

Capitolul 4

Ce este omul?

„Ce este omul, ca să Te gîndeşti la el?" întreabă psalmistul (Ps.8:4). Trupul nostru este ieşit din ţărînă şi se va întoarce iarăşi în ţărînă (Gen.3:19). Ce sîntem noi? De ce sîntem însemnaţi? Care este sensul vieţii noastre? Răspunsul la aceste întrebări va influenţa hotărîtor întreaga noastră concepţie despre lume şi modul nostru de viaţă.

Originea omului

Mulţi spun că omul este numai una din multele forme de viaţă care au luat fiinţă în univers din întîmplare. Ei spun că omul este numai un „animal mai evoluat", „încoronarea evoluţiei", că are o viaţă trecătoare fără sens. Iar oamenii au primit această teorie prin aceea că au trăit ca animalele, s-au dedat cu egoism la orice plăcere şi au trăit în disperare, aşteptînd intrarea în neant. Alţii au părerea mistică că viaţa e un fel de roată cosmică, care se întoarce neîncetat. Ei spun că viaţa a existat într-o formă oarecare dintotdeauna. Omul se naşte, moare, dispare într-un fel de „nimic" şi apoi se naşte iarăşi în vreo altă formă. Nu există nici o explicaţie asupra originii, nici o inteligenţă stăpînitoare, nici un Dumnezeu personal.

Compară cele două concepţii despre lume. Care îţi pare a fi cea mai raţională?

1. La început nu a fost nimic. Materia sau energia au luat fiinţă de la sine şi apoi sisteme planetare întregi, totul la întîmplare.	1. Dumnezeu a creat universul, cuprinzînd pămîntul, omul, mamiferele, peşt ii, păsările şi alte creaturi. Geneza 1:1-2,25 Ioan 1:3 Coloseni 1:16 Evrei 11:3

2. Din diferitele sisteme planetare a luat fiinţă viaţa fără Creator. Viaţa s-a dezvoltat de la fiinţa cea mai simplă la formele cele mai complicate fără planificare. Ea a luat fiinţă fără Creator, fără o raţiune superioară în spatele ei.	2. Dumnezeu, inteligenţa superioară, este Creatorul ordinii şi legilor. El este sursa oricărei vieţi. Capodopera Lui este omul, pe care l-a creat după chipul Său, ca să fie asemenea Lui.
3. Omul a evoluat dintr-un strămoş timpuriu asemănător cu maimuţa. El este fiinţă animală fără natură duhovni- cească, un accident biologic în univers, fără viitor.	3. Toată omenirea se trage dintr-o pereche de oameni, creată de Dumnezeu - cum o putem citi în Geneza 1 şi 2. Omul se deosebeşte esenţial de animal prin capacitatea lui de a cunoaşte şi cinsti pe Dumnezeu, prin vorbire şi prin capacitate de comunicare în scris, prin suflet şi duh, care sînt nemuritoare.

Biblia spune: „La început Dumnezeu a făcut cerurile şi pămîntul...şi Dumnezeu a făcut pe om" (Gen.1:1,27). „El ne-a făcut, şi nu noi înşine" (Ps.100:3). Dumnezu ne-a cunoscut înainte de a ne fi născut (Ps.139:13-16).

De ce ne-a creat? - Pentru buna Lui plăcere (Col.1:16; Ap.4:11). El a fost Olarul iar noi lutul (Rom.9:20,21).

Pentru care ţintă am fost creaţi? - Ca să proslăvim pe Dumnezeu (Rom.1:21; Ps.86:9). Totuşi omul a refuzat să cinstească pe Dumnezeu şi să-I slujească (Rom.1:25). În loc de asta a căutat să trăiască pentru el însuşi.

Fiinţa omului

Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu (Gen.1:26; 5:1; 9:6). Aceasta înseamnă „umbră" sau „asemănare". Deoarece Dumnezeu este Duh, asemănarea nu este fizică, ci duhovnicească (Ef.4:24; Col.3:10). Acesta este aspectul

principal al unicității omului. Omul constă pe de o parte din materie, care e numită trup. Acest trup se aseamănă în multe privințe în funcția lui cu trupurile altor ființe. Totuși acest trup e numai „cortul" sau „casa pământească", în care trăiește omul (2.Cor.5:1-4; 2.Pet.1:14). Mai important este faptul că omul are și un suflet și un duh, care alcătuiesc împreună cu trupul o ființă trinitară (din trei părți) (1.Tes.5:23). Este greu să se facă deosebire între suflet și duh (Evr.4:12). Cu trupul și simțurile lui putem să luăm contact cu lumea înconjurătoare. El este numit de aceea sediul conștienței de lume. Sufletul este sediul sentimentului, rațiunii și voinței (Ps.13:2; 42:6). El este sediul conștienței de sine. Prin duh avem capacitatea de a cunoaște pe Dumnezeu și de a înțelege lucrurile care aparțin domeniului duhovnicesc. El este sediul conștienței de Dumnezeu (Rom.8:16). Chiar un om care nu cunoaște pe Dumnezeu, are un duh (Iac.2:26). Lăuntrul omului este numit uneori „inimă" (Deut. 29:4; Ps.40:10,12; Prov.14:10; Is. 44:18). Dorințele, capacitatea de percepție și atitudinea lăuntrică vin de aici. Iar conștiința, cum e cunoscut în mod general, ne arată ce este corect resp. fals, ce este bine resp. rău (Rom.2:15; Evr.5:14). Ea se adresează sentimentului nostru de datorie și responsabilitate ca și sentimentului nostru moral. Noi spunem adesea „lasă-te condus de conștiință". Cu siguranță că este corect să nu ne rănim niciodată conștiința, chiar dacă e slabă sau hipersensibilă (1.Cor.8:10). Totuși o conștiință poate fi bună (Fap.23:1; 1.Tim.1:5,19; Evr.13:18) sau poate fi rea (1.Tim.4:2; Evr.10:22), poate fi curată (1.Tim.3:9; 2.Tim.1:3), dar poate fi și pătată (Tit 1:15). Ea ar trebui să rămînă nevătămată (Fap.24:16).

Libera alegere a omului

Necesitatea de a hotărî o chestiune, de a se fixa asupra uneia sau alteia, mai ales în domeniul moral și duhovnicesc, este cea mai importantă datorie a conștiinței. Asta poate și va hotărî soarta noastră veșnică. Dumnezeu a dat foarte clar omului dreptul de a alege și a făcut din această alegere bază pentru o judecată dreaptă (Deut.30:15,19; Ios.24:15; Ap.20:12,13). Omul ia bucuros decizii, dar apoi nu poartă bucuros urmările deciziilor lui

greşite. El dă vina pe Dumnezeu, pe părinţii lui, pe societate, pe diferite instituţii, pe împrejurări, ca să scape de răspundere. Unele religii învaţă că omul este un robot moral, creat de un Dumnezeu care hotărăşte totul şi care nu-i dă o şansă reală de a decide el însuşi. Dar o asemenea învăţătură nu are nici un punct de sprijin. Dumnezeu cheamă pe om să se decidă şi spune că el nu are nici o scuză dacă se abate de la El (Rom.1:20).

Căderea omului

Oamenii gînditori au recunoscut de mii de ani că cu omul s-a petrecut ceva rău. Cînd te gîndeşti că există chiar unele animale care trăiesc în armonie între ele - de ce trebuie atunci omul să omoare, să urască, să acţioneze brutal, să lase pe alţii să moară de foame? De ce observăm egoism şi purtare rea la copiii mici, fără a fi învăţaţi aceasta? De ce trebuie să îndemnăm pe copii să facă bine, în timp ce ei fac de la sine ce este rău? S-a încercat explicarea acestui fapt cu teorii despre mediu, casa părintească, constrîngeri psihologice, sisteme politice şi sociale, şi totuşi pînă astăzi nu a reuşit nimeni să-şi dovedească teoria ca fiind adevărată resp. să schimbe prin ea natura omului.

Sfînta Scriptură ne spune unde stă greşeala. Primii oameni, care au trăit într-un mediu ideal, au luat hotărîrea greşită prin aceea că nu au ascultat de Dumnezeu (Gen.3). În acest punct a intrat păcatul în lume (Rom.5: 12-19) şi prin el lanţul de urmări groaznice. Judecata a venit repede, căci omul a fost vinovat în mod clar (Gen.3: 16-24). Urmările căderii în păcat pentru om şi pentru urmaşii lui pînă în ziua de azi sînt pierderea raiului, moarte, durere şi greutăţi. Noi numim asta căderea în păcat. Urmările căderii în păcat le citim în Gen.6:5; 8:21; Ps.12:2-4; Rom.3:10-23 şi alte locuri. Efectele care încă mai persistă se văd şi azi în natura omului. Păcatul a întunecat priceperea noastră duhovnicească (Ef.4:18; 1.Cor. 2:14), ne-a dat o inimă înşelătoare (Ier.17:9), iar carnea ca şi duhul nostru s-a stricat (Ef.2:3). Biblia readuce orice conflict omenesc, orice necaz, orice rău la o cauză: păcatul, căci după Scriptură păcatul pătrunde întreaga

ființă a omului. Biblia spune și că păcatul a vătămat întreaga creație, începînd de la spini în domeniul vegetal pînă la cruzimea din lumea animală.

Responsabilitatea omului

Omul are responsabilitate față de un Dumnezeu iubitor și plin de grijă. Noi sîntem foarte scumpi lui Dumnezeu (Mt.10:31). Dumnezeu ne prețuiește din pricina celei mai mari jertfe (Io.3:16). Această purtare de grijă plină de dragoste se arată în atitudinea Domnului Isus, care a plîns orașul care L-a refuzat (Lc.19:41). El a vrut să salveze pe oameni, dar ei L-au refuzat(Lc.13:34). Omul nu este independent și nu poate hotărî asupra lui însuși, el nu este „autonom", deși uneori acceptă asta și acționează ca atare. Omul a ieșit din mîna Creatorului și Susținătorului Său, de care este dependent chiar pentru orice răsuflare a lui (Iov 33:4; 34:14,15; Ps.104:29,30; Is.42:5). Într-o zi omul va trebui să stea în fața Creatorului Său, ca să dea socoteală înaintea feței Lui (Rom.14:12; Evr.9:27). În Ioan 3:36 și 1.Ioan 5:12 găsim două alternative. Omul trebuie să se hotărască.

Întrebări la capitolul 4

Ce este omul?

E important să ne înţelegem natura noastră omenească: de unde venim, de ce sîntem de fapt în această lume şi care este cauza problemelor noastre.

1. Cum explici originea omului?
   a) Prin evoluţia unor forme de viaţă inferioare.
   b) Omul este o taină pe care n-o putem înţelege.
   c) Omul vine din mîna creatoare a lui Dumnezeu.
   d) El este o parte a unui ciclu existenţial fără început.
   (Alege un răspuns.)
2. Pentru ce am fost creaţi?
   a) ca să ne împlinim menirea noastră personală
   b) ca să ne dezvoltăm capacităţile
   c) ca să ne bucurăm cît mai deplin de viaţă
   d) numai şi numai ca să proslăvim pe Dumnezeu
   (Alege un răspuns.)
3. Ce funcţie caracterizează în om:
   a) trupul:
   b) sufletul:
   c) duhul:
4. Ce înţeles are după părerea ta asemănarea descrisă în Geneza 1:26 şi 5:1? În ce mod sîntem noi asemenea lui Dumnezeu?
5. Ce indicaţii vedem în lume care sprijinesc învăţătura Bibliei că omul este păcătos atît prin propria lui decizie cît şi din natură?
6. Voinţa liberă a omului resp. capacitatea lui de a se hotărî liber,
   a) este o iluzie, căci la urma urmei se întîmplă totuşi voia lui Dumnezeu.
   b) este aşa de mărginită, încît omul nu poate fi cu adevărat responsabil.
   c) ne dă dreptul să hotărîm liber, dacă vrem să iubim şi să ascultăm de Dumnezeu.
   d) este făcută imposibilă prin dificultatea împrejurărilor.
7. Redă Psalmul 139: 14-16 cu propriile tale cuvinte.
8. Cum indică următoarele versete spre faptul că Dumnezeu a dat omului posibilitate spre alegere liberă şi că aceasta este baza unei judecăţi drepte (Deut.30:15,19;

Ios.24:15; Ap.20:12-13)?
9. *Ce ai spune tu?* Rezumă cu cuvinte proprii cum îţi vezi responsabilitatea faţă de Dumnezeu. Cum poate Dumnezeu să aibă bucurie şi cinste prin viaţa ta?
10. Ce spun alţii despre acesta?

Ia în săptămîna aceasta contact cu cel puţin trei persoane şi pune-le întrebările următoare. Ai putea proceda cam aşa:

Fac un sondaj de opinie în cadrul unui curs biblic aici în...

Aţi vrea să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi părerea în trei chestiuni importante?

1. De unde se trage omul?
2. Pentru ce trăieşte?
3. Care credeţi că e scopul principal al vieţii lui?

Vă mulţumesc pentru ajutor. Aţi vrea să vă trimit o copie a rezultatului sondajului de opinie?

Mulţumesc.

Scrie numele şi adresa celui întrebat pe unul din cartonaşele pe care le primeşti de la conducătorul cursului. Notează răspunsurile pe dos, cu specificaţia dacă doreşte copia rezultatului. Înmînează cartonaşele conducătorului cursului. El va multiplica rezultatul şi-l va trimite persoanelor interesate.

Capitolul 5

Problema păcatului

De ce există răutate, necaz, război şi ură în această lume? De ce domneşte lăcomia, invidia, mîndria şi cruzimea? De ce sînt copiii de mici egoişti, de ce mint, sînt neascultători şi fac părinţilor necazuri, fără ca cineva să-i fi învăţat dinainte toate aceste lucruri în mod direct? Oare numai anturajul rău e de vină? Biblia ne spune că această comportare se află deja în om, înainte de a fi expus influenţelor exterioare (Ps.51:5; 58:3). Problemele omului nu pot fi niciodată înţelese corect, dacă nu ne ocupăm cu problema păcatului.

Păreri răspîndite despre păcat

Ce este păcatul? Un dicţionar ne va răspunde că păcatul este o încălcare a unei legi morale sau a unei legi a lui Dumnezeu. E destul de limpede. Omul s-a abătut totuşi de la această definiţie simplă şi şi-a format propria lui părere. De exemplu:

1. Nu există păcat. Corect sau greşit este numai o chestiune de forme sociale care se schimbă.
2. Ce dăunează altora este păcat, dar ce faci tu personal te priveşte numai pe tine.
3. Păcat - astea sînt diferite obiceiuri rele. Ele sînt apreciate diferit după situaţie.
4. Păcatul e gîndire greşită sau judecată rea.
5. Păcatul displace lui Dumnezeu; dar aceasta nu e grav, nu are importanţă. Fiecare păcătuieşte, aşa e omeneşte.

Perspectiva biblică a păcatului

Compară aceste păreri omeneşti cu ceea ce învaţă Biblia despre păcat:

1. A merge pe propria cale (Is.53:6).
2. A călca legile lui Dumnezeu (1.Io.3:4).
3. A se revolta împotriva lui Dumnezeu sau a trăi nelegiuit, fără lege (1.Io.3:4).
4. A putea face bine şi a omite cu bună ştiinţă s-o facă (Iac.4:17).
5. A face ceva fără încredinţare (Rom.14:23).
6. A nu crede în Domnul Isus (Io.16:9).

7. Orice nedreptate şi acţiuni greşite (1.Io.5:17).
8. Tot ce contrazice caracterul lui Dumnezeu (Rom.3:23).

Mai multe lucruri rele, care ies din lăuntrul inimii omeneşti, sînt citate în Marcu 7:21-23: gînduri rele, imoralitate, hoţii, crimă, adulter, lăcomie, răutate, făţărnicie, *vicleníe, desfrîu, invidie, hulire, trufie, nebunie.* Nici un păcat nu rămîne ascuns înaintea lui Dumnezeu (Ps.90:8). Păcatele izvorăsc dintr-o natură păcătoasă (Rom.7:18). Păcatele noastră sînt o jignire a lui Dumnezeu, căci El e absolut sfînt (Is.6:3-5; Hab.1:13). Dacă nu ar exista Dumnezeu, atunci nu ar exista nici păcat, pentru că atunci n-am mai avea o Fiinţă desăvîrşită ca măsură pentru ceea ce este bine.

Originea şi urmările păcatului

Primul păcat despre care ştim a fost comis în cer. Îngerul Lucifer a vrut să fie egal cu Dumnezeu (Is.14:12-14). Păcatul lui a fost trufia (Ez.28:15-17). Din pricina acestui păcat a fost nevoit să părăsească cerul şi a devenit *diavolul. Prin ispitirea primei familii de oameni a introdus* păcatul în lume. Acest păcat a fost neascultarea faţă de Dumnezeu (Gen.2:16-17; 3:1-6). Omul a fost făcut răspunzător pentru păcatul lui şi judecat în mod corespunzător (Gen.3:16-24).

În Geneza 3 vedem că primii oameni şi-au pierdut părtăşia cu Dumnezeu. Sentinţa suna: Despărţire de prezenţa lui Dumnezeu. Ei au fost expuşi mai întîi şi morţii fizice, despărţirea trupului de suflet. Iar nemijlocit după comiterea păcatului au aflat şi moartea spirituală, care desparte sufletul de părtăşia cu Dumnezeu. Ei au trăit adevărul cunoscutei declaraţii biblice: „Plata păcatului este moartea" (Rom.6:23). Prin plată înţelegem ceea ce *cîştigăm şi meritäm. „Sufletul care păcătuieşte, acela va* muri" (Ez.18:4). Numai moartea poate fi plată pentru păcat. Această moarte conţine şi „a doua moarte" (Ap.20:14), adică despărţirea veşnică de Dumnezeu. Păcatele oamenilor sînt notate în cer şi sînt baza pentru judecată (Ap.20:12). Banii, rugăciunea, mersul la biserică şi faptele bune nu pot plăti vina păcatului.

Dumnezeu iubeşte pe păcătos şi-l primeşte

Este uimitor, dar adevărat, că un Dumnezeu sfînt, care urăşte aşa de mult păcatul, totuşi iubeşte pe păcătos. „Dar Dumnezeu Îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi" (Rom.5:8). „...Nu că noi am iubit pe Dumnezeu, ci El ne-a iubit pe noi" (1.Io.4:10). El ne-a arătat dragostea Sa prin faptul că L-a trimis pe singurul Său Fiu, ca să ne salveze (Io.3:16). Prin moartea Fiului Său poate Dumnezeu să ne ofere iertare (Fap.13:38; Ef.1:7).

Mărturisirea păcatului trebuie să preceadă o tînjire după iertare. Aşa a strigat psalmistul: „Căci îmi cunosc bine fărădelegile, şi păcatul meu stă necurmat înaintea mea" (Ps.51:3). El a implorat după curăţire şi nu a negat nimic din vina lui faţă de Dumnezeu. Fiul risipitor a spus: „Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu, şi-i voi zice: ‚Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta'" (Lc.15:18). Mîntuitorul nostru a povestit o istorie despre doi bărbaţi care s-au rugat: Unul nu voia să-şi ridice ochii spre cer, ci se bătea în piept şi zicea: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!" Isus l-a declarat pe acest om ca neprihănit, îndreptăţit (Lc.18:13,14). Duhul Sfînt al lui Dumnezeu lucrează în noi ca să ne aducă păcatele înaintea ochilor (Io.16:8-11).

Dumnezeu cheamă pe păcătos la pocăinţă

„N-am venit să chem la pocăinţă pe cei neprihăniţi ci pe cei păcătoşi" (Lc.5:32). Singurul înţeles al acestui cuvînt este „schimbarea minţii". În Scriptură el exprimă o schimbare a minţii cu intenţia de a se întoarce de la păcat, ca să se îndrepte spre Dumnezeu. Strigătul din Vechiul Testament a fost „Întoarceţi-vă la Mine" (Zah.1:3). Numai bunătatea lui Dumnezeu e cea care ne duce la pocăinţă (Rom.2:4). Păcatul nu trebuie luat cu uşurinţă, ci trebuie să aducă întristare (2.Cor.7:9-11). Pocăinţa nu se arată în cuvinte goale, ci într-o schimbare reală (Mt.3:8; Lc.13:3,5; Fap.26:20). Predicile din perioada de început a creştinismului le porunceau oamenilor să se pocăiască (Fap.2:38; 3:19; 17:30). Prin asta nu ne cîştigăm intrarea la Dumnezeu, ci renunţăm la atitudinea noastră deznădăjduită. Pocăinţa *şi* credinţa în Isus Cristos alcătuiesc împre-

unã atitudinea corectã faţã de Dumnezeu (Fap.20:21). Mîntuirea nu se cîştigă numai prin pocăinţă. Pocăinţa este recunoaşterea marii vini înaintea lui Dumnezeu şi dorul după schimbare adevărată (Is.55:7).

Necesitatea de a ne proba pe noi înşine

Cine vrea să se întîlnească vreodată cu Mîntuitorul lui, trebuie să fi înţeles mai înainte că e pierdut (Lc.19:10). Cauza pierzării noastre este păcatul, de la care trebuie să ne întoarcem ca să ne putem îndrepta spre Dumnezeu.

Listă de probe

1. Ai fost totdeauna altruist, dezinteresat?
2. N-a fost niciodată poftă şi invidie în inima ta?
3. Ai făcut totdeauna numai bine, cînd ai avut ocazie?
4. Ai fost totdeauna bun cu aproapele tău şi te-ai îngrijit de el?
5. Ai iubit totdeauna pe Dumnezeu din toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta?
6. Ai iubit totdeauna pe aproapele tău ca pe tine însuţi?
7. Ai fost totdeauna aşa de desăvîrşit ca Domnul Isus Cristos?

Dacă răspunsul tău la vreuna din aceste întrebări sună „nu", atunci Biblia spune că eşti un păcătos. Cine ţine toate poruncile, dar calcă totuşi una dintre ele, este vinovat de toate (Iac.2:10). O încălcare faţă de absoluta sfinţenie a lui Dumnezeu ne face păcătoşi.

Domnul Isus Cristos a venit ca să mîntuiască pe poporul Său de păcatele lui (Mt.1:21). Pedeapsa şi puterea păcatului este îngrozitoare. Gîndul la o a doua moarte este înspăimîntător. Psalmistul scrie: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată şi de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ţine în seamă Domnul nelegiuirea, şi în duhul căruia nu este viclenie" (Ps.32:1,2). E bine ca cineva, care se socoteşte creştin, dar trăieşte în păcat, să-şi pună această întrebare: „Dacă cineva nu este salvat de păcatele lui, atunci de ce anume este salvat?"

Întrebări la capitolul 5

Problema păcatului

Următoarele întrebări sînt menite să ajute la clarificarea celei mai mari probleme a oamenilor.

1. Scrie cu propriile tale cuvinte o definiţie a păcatului, după ce ai citit Matei 5:28, Romani 3:23, Iacov 4:17 şi 1.Ioan 3:4.

Redă cu cuvinte proprii Isaia 53:6.

2. După Isaia 14:12-14 şi Ezechiel 28:15-17 păcatul şi-a avut obîrşia în cer. Motiv pentru aceasta a fost

a) trufia.
b) lipsă de discernămînt.
c) lipsă de înţelegere, confuzie.

(Alege un răspuns.)

3. După Geneza 2:17; 3:1-6 primul păcat care ni s-a transmis şi care a avut loc pe pămînt, a avut drept cauză

a) necredinţa şi neascultarea.
b) desfrîul şi imoralitatea.
c) mînia şi frustrarea.
d) o lipsă de înţelegere.

(Alege un răspuns.)

4. Ce atitudine are Dumnezeu faţă de păcat (Hab.1:13)?

Ce plată a cerut Dumnezeu pentru păcat în Vechiul Testament (Ez.18:20)?

În Noul Testament (Rom.6:23)?

5. În Sfînta Scriptură „moartea" este folosită în trei înţelesuri diferite: a) moartea fizică (despărţirea sufletului de trup); b) moartea spirituală (despărţirea duhului omului de Duhul lui Dumnezeu); c) moartea a doua (despărţirea veşnică a duhului omului de Duhul lui Dumnezeu - cînd omul, care încă e mort spiritual, moare fizic).

Aranjează următoarele versete biblice după cum se potrivesc celor trei înţelesuri diferite ale „morţii":

- moarte fizică	a) Efeseni 2:1-3
- moarte spirituală	b) Evrei 9:27
- moartea a doua	c) Apocalipsa 20:11-15

6. Pentru cine a murit Cristos după Romani 5:8? Există două feluri de păcătoşi, după cum sînt zugrăviţi în Luca 18:10-14: cei ce recunosc că sînt păcătoşi, şi cei ce nu-şi recunosc păcatele. De ce este atît de important

să recunoşti că eşti un păcătos?

7. Pocăinţa înseamnă

a) un ritual religios, care poate fi observat în anumite zile.

b) o schimbare a minţii, care are ca efect o schimbare în acţiune.

c) să spunem lui Dumnezeu că ne pare rău.

d) să fim fericiţi de sfîrşitul prost al lucrurilor.

(Alege un răspuns.)

8. Ca să primim iertarea lui Dumnezeu, trebuie

a) să ne mărturisim păcatele.

b) să mărturisim că sîntem răspunzători pentru păcat.

c) să cerem lui Dumnezeu să ne curăţească.

d) să vrem să lăsăm păcatul.

e) să facem tot ce este amintit mai sus.

(Alege un răspuns.)

9. *Ce ai spune tu?* Cum şi cînd te-ai convins că eşti un păcătos şi că ai nevoie de un Salvator?

10. Ce spun alţii despre aceasta?

Ia în această săptămînă contact cu cel puţin trei persoane şi pune-le următoarele întrebări. Ai putea proceda cam aşa:

Fac un sondaj de opinie în cadrul unui curs biblic aici în...

Aţi vrea să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi părerea în trei chestiuni importante?

1. Ce este păcatul după părerea dvs?

2. La citirea ziarului sau privind la televizor găsiţi ceva care ne arată că omul este un păcătos?

3. Ce credeţi că ar face un Dumnezeu drept faţă de problema păcatului?

Vă mulţumesc pentru ajutor. Aţi vrea să vă trimit o copie cu rezultatul sondajului de opinie?

Mulţumesc.

Scrie numele şi adresa celui întrebat pe unul din cartonaşele pe care le primeşti de la conducătorul cursului. Notează răspunsurile pe spate cu specificarea dacă este dorită copia cu rezultatul şi înmînează apoi cartonaşele conducătorului cursului care va multiplica rezultatul şi îl va trimite persoanelor interesate.

Capitolul 6

Despre veşnicie

„Dar omul cînd moare, rămîne întins; omul, cînd îşi dă sufletul, unde mai este?" (Iov 14:10). Oamenii cugetători, care sînt conştienţi de scurgerea permanentă a înmormîntărilor şi a anunţurilor de deces, observă că timpul lor pe pămînt e limitat. De aceea îşi şi iau timp să cugete dacă există vreo speranţă să se poată continua mai departe această scurtă viaţă pămîntească. Alţii încearcă să ignoreze moartea şi să trăiască ca şi cum n-ar trebui niciodată să moară. Desigur că realitatea rămîne, chiar dacă o ignorez - eu evit numai durerea de a trebui să mă gîndesc la ea. Cîndva poate că fiecare şi-a pus deja întrebarea: „Ce se întîmplă după moarte?" şi a încercat să afle un răspuns. Iată cîteva teorii, pe care şi le-au pregătit oamenii:

1. *Nihilismul*: Noi încetăm să existăm. Aceasta se numeşte uneori „anihilare" (nimicire definitivă). „Dacă ai murit, eşti mort".

2. *Reîncarnare*: Omul se reîntoarce iarăşi pe pămînt într-o altă formă de viaţă sau în trupul unei alte persoane. Aceasta presupune în mod vădit vreo putere supranaturală.

3. *Legătură cu duhuri*: Morţii trăiesc într-o lume tainică a duhurilor şi caută să ia contact cu cei vii de pe pămînt.

4. *Nu se poate şti aceasta.* Starea noastră după moarte depăşeşte cunoştinţa omenească. Este problematic dacă există viaţă după moarte sau nu. Noi putem doar să aşteptăm şi să ne încredem în soartă sau să ne bizuim pe faptele noastre bune, în caz că ar mai exista viaţă după moarte.

Nici una din aceste teorii nu corespunde învăţăturilor Bibliei! Biblia ne arată că cei ce au murit sînt deplin conştienţi şi pot să fie într-unul din cele două locuri: În prezenţa lui Dumnezeu (2.Cor.5:8) într-o stare de fericire (Ap.14:13), sau despărţiţi de Dumnezeu, într-un loc de mare chin (Ap.20:10,15).

Învierea dintre cei morţi

Ia în seamă înţelesul cuvîntului „a în-via"! Domnul Isus a răspuns odinioară celor care negau învierea arătînd că Numele lui Dumnezeu stă în legătură cu oameni mari care muriseră demult. „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morţi, ci al celor vii" (Lc.20:37,38). Vestirea învierii a fost fundamentală pentru propovăduirea apostolilor (Fap.1:22; 4:2; 17:18; 23:6). Apostolul Pavel spune în 1.Corinteni 15:4-8 că peste 500 de oameni au fost martori ai învierii - iar dacă aceasta n-ar fi adevărat, atunci credinţa ar fi fără rost (1.Cor.15:12-17). Faptul cel mai uimitor din Scriptură este că la înviere vor exista două grupe de oameni, care vor fi despărţite una de alta.

„Mulţi dintre cei ce dorm în ţărîna pămîntului se vor scula: unii pentru viaţă veşnică, iar alţii pentru ocară şi ruşine veşnică" (Dan.12:2).

„...Toţi cei din morminte ... vor ieşi afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viaţă; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată" (Io.5:28-29). „Va fi o înviere a celor drepţi şi a celor nedrepţi" (Fap.24:15b).

Dacă ne gîndim la judecata lui Dumnezeu, omul se află în faţa a două posibilităţi: osînda veşnică este posibilitatea groaznică (Evr.6:2; 9:27). Cealaltă este viaţa veşnică (Io.3:16) şi prin ea eliberare de acea judecată spre osîndă (Rom.8:1; Io.5:24).

Durata veşniciei

Este curios că cuvinte din Biblie ca „veşnic", „în vecii vecilor", „pe veci" au fost interpretate de unii ca limitate temporal. Dar unii s-au referit la limbile originare ale Scripturii şi au încercat să dovedească că aceste expresii au în vedere numai un interval de timp prelungit sau nedefinit. Totuşi folosirea acestor cuvinte în Scriptură arată clar că nu există o limitare a duratei veşniciei, chiar dacă uneori sînt traduse cu „pînă în vecii vecilor".

1. *Referitor la Dumnezeu:* Dumnezeul veşnic (Rom.16:26), Duhul veşnic (Evr.9:14), slava Sa veşnică (1.Pet.5:10), putere veşnică (1.Tim.6:16), împărăţie veşnică (2.Pet.1:11).

2. *Referitor la viitorul credinciosului:* Răscumpărare veşnică (Evr.9:12), mîntuire veşnică (Evr.5:9), viaţă veşnică

(Io.3:15,16,36; Lc.18:30).

3. *Referitor la viitorul necredinciosului:* Foc veşnic (Mt.18:8), chin veşnic (Mt.25:46), pierzare veşnică (2.Tes.1:9), foc veşnic (Iuda 7).

Putem face aceeaşi comparaţie cu expresia „din veşnicie în veşnicie": Această expresie e folosită pentru Dumnezeu şi tronul Său (Ap.4:9,10; 10:6; 15:7), pentru împărăţirea viitoare a credincioşilor cu Domnul (Ap.22:5), pentru chinul veşnic (Ap.14:11; 20:10).

Despre unele cuvinte ca „a nimici", „a distruge, a mistui", „a pieri", „pierzare" s-a presupus că înseamnă desfiinţare completă („anihilare"). Totuşi este vădit că diavolul a fost într-adevăr „nimicit" (Evr.2:14), dar nu desfiinţat (Ap.20:10). Credincioşii pot într-adevăr să fie „nimiciţi" de bîrfa altora, dar nu nimiciţi (Gal.5:15). Fiul risipitor a socotit că „o să moară", totuşi nu a încetat să existe ca persoană (Lc.15:17). Soarta celor nemîntuiţi este pierzare veşnică (2.Tes.1:9). Din faptul că pierzarea durează veşnic, reiese că ea nu înseamnă sfîrşitul existenţei. Ea înseamnă pierderea bunăstării (fericire şi bucurie), dar nu pierderea existenţei.

Starea celor pierduţi

1. *Cum o descrie Domnul:* Domnul Isus a povestit o istorie despre omul bogat şi săracul Lazăr (Lc.16:19-31). Unii iau această istorie drept pildă, deşi ea nu este denumită aşa în Biblie. Totuşi, chiar dacă ar fi o pildă, vorbirea simbolică nu ar slăbi adevărul învăţat în această istorie. Domnul Isus a vrut prin ea să ne înveţe ceva important, şi am face bine să meditäm la ea.

a) Nu a existat sfîrşit al existenţei după moarte.

b) Nu a existat o inconştienţă sau un somn sufletesc.

c) Nu a existat o mîntuire a tuturor oamenilor.

d) Nu a fost oferită o a doua şansă.

e) Nu a existat o reîncarnare sau o revenire înapoi pe pămînt.

f) Nu a existat un sfîrşit al chinului şi nici o speranţă de schimbare a stării lui pentru cel nemîntuit.

g) Nu a fost un loc de purificare - ci de pedeapsă veşnică.

2. *Domnul Isus învaţă mai departe despre aceasta:* Următoarele descrieri groaznice provin de la Cel care ne-a

iubit cu cea mai mare dragoste posibilă, care S-a dat pe sine pentru noi. El descrie pur şi simplu adevărul despre ceea ce-i aşteaptă pe cei care părăsesc această lume şi L-au neglijat sau L-au refuzat:

a) foc nestins (Mt.3:12; 18:8; Mc.9:48).

b) chin veşnic (Ap.14:11).

c) întuneric (Mt.22:13; 25:30).

d) plîns şi scrîşnire a dinţilor (Mt.13:42,50; 24:51; Lc. 13:28).

e) iazul cu foc (Ap.20:15).

Obiecţii împotriva învăţăturii despre osînda veşnică

Există cîteva obiecţii împotriva acestei învăţături nepopulare:

1. *Ea este incompatibilă cu dragostea lui Dumnezeu.* „Pe viaţa Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui şi să trăiască. Întoarceţi-vă, întoarceţi-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce voiţi să muriţi?" (Ez.33:11). Domnul a plîns un oraş care Îl respinsese (Lc.19:41). El este cu adevărat un Dumnezeu plin de dragoste, dar nu poate socoti pe cel vinovat drept nevinovat, dacă ei Îi refuză mîntuirea (Num.14:18).

2. *Apelul la teamă nu este un motiv bun.* Într-adevăr, dragostea pentru Dumnezeu şi dorinţa după bine este un motiv mai bun, însă totuşi teama de urmări serioase este chiar în viaţa de toate zilele o pavăză împotriva comportărilor greşite şi a încălcării legii. În Matei 10:28 Domnul ne îndeamnă clar să ne temem de Dumnezeu şi de viitoarea Sa judecată. Frica de Dumnezeu este începutul înţelepciunii (Prov.9:10). În întreaga Scriptură omul este îndemnat să se teamă de Dumnezeu (1.Pet.2:17; Ap.14:7; 15:4).

3. *Este nedrept din partea lui Dumnezeu să fie aşa de sever.* Oamenii, cărora un Dumnezeu iubitor le-a oferit o scăpare şi care au reacţionat cu refuz, eschivare sau amînare permanentă, n-ar trebui să fie surprinşi dacă vor avea parte de dreptatea cuvenită din partea unei sfinţenii mîniate. „Nu vă înşelaţi! Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va şi secera" (Gal.6:7). Jignirea nesfîrşitei dragoste şi răbdări ale unui Dumnezeu nesfîrşit cere o răzbunare nesfîrşită.

Starea celor mîntuiţi

Starea definitivă a celor drepţi stă în contrast puternic cu cea a celor pierduţi. „Înaintea feţei Tale sînt bucurii nespuse, şi desfătări veşnice în dreapta Ta" (Ps. 16:11). „Ferice de acum încolo de morţii care mor în Domnul" (Ap.14:13). Pe credincioşi îi aşteaptă „cetatea care are temelii tari, al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu" (Evr.11:10). Acest loc este mai bun şi mai frumos decît tot ce-şi poate închipui omul. Starea veşnică şi casa veşnică a credinciosului este descrisă după cum urmează:

1. *Ea este la Cristos.* „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc... ca acolo unde sînt Eu să fiţi şi voi" (Io.14:2,3; comp.17:24). A fi „străin" de trup înseamnă „a fi acasă la Domnul" (2.Cor.5:8).

2. *Ea este într-un trup schimbat.* El va fi ca trupul Său (Fil.3:21) şi de aceea nesupus putrezirii (1.Cor.15:35-44). Noi vom fi recunoscuţi, după cum şi Domnul a fost recunoscut (Mt.28:9,17; Lc.24:31,39,40). Învierea trupului pentru cei care sînt în Cristos va avea loc la a doua venire a lui Cristos (1.Tes.4:15-17).

3. *Este un loc al lui „nu mai".* Moartea nu va mai fi, nici tînguire, nici ţipăt, nici durere, nici altceva care face viaţa grea şi tristă (Ap. 21:4).

4. *Este un loc de-o frumuseţe negrăită.* „Cetatea era de aur curat, ca sticla curată" (Ap.21:18-21). Ea este împodobită cu tot felul de pietre preţioase.

5. *Este un loc în care nu intră nimic neîntinat sau necurat* (Ap.21:27).

Locuinţa celor mîntuiţi este numită uneori „Noul Ierusalim". Noi îi spunem cer. Înainte de vremea Domnului Isus pe pămînt evreul credincios îi spunea „rai" sau „sînul lui Avraam". Dar oricum am putea numi acest loc, fiecare credincios ar trebui să tînjească după asta. Cum a spus Pavel: „A muri este un cîştig" (Fil.1:21). Ce minunat a fost că Domnul Isus a spus tîlharului de pe cruce, care s-a convertit: „Astăzi vei fi cu Mine în rai" (Lc.23:43). Vei fi acolo cu El?

Întrebări la capitolul 6

Despre veşnicie

„Dacă moare cineva, va mai trăi?" Întrebarea aceasta, pusă încă din antichitate, este şi astăzi de mare însemnătate. Ce se întîmplă după moarte?

1. Biblia arată că cei ce au murit se află într-unul din cele două locuri diferite. Care sînt acestea (2.Cor.5:8; Ap.20:10,15)?

2. Biblia mai spune că toţi cei care mor înviază dintre cei morţi. Descrie cele două destine posibile ale omului (Dan.12:2; Io.5:28-29; Fap.24:15b).

3. Redă în cuvinte proprii următoarele pasaje biblice: Ioan 3:16; 2.Tesaloniceni 1:8-9.

4. Cît durează veşnicia? Poţi să născoceşti o ilustrare pentru o mai bună înţelegere?

5. Domnul Isus a povestit despre un om care a ajuns în iad (Lc.16:19-31). Care din următoarele constatări este prin urmare corectă?

a) Omul încetează pur şi simplu să existe, cînd moare.
b) Cel mort are parte de o stare de inconştienţă sau de un fel de „somn spiritual".
c) Iadul este un loc de chin conştient, nesfîrşit.
d) Toţi oamenii vor fi mîntuiţi.
e) Omului care este în iad i se va da o a doua posibilitate de a se hotărî.

(Alege un răspuns.)

6. Pe care din următoarele constatări *nu* le-a folosit Domnul Isus ca să descrie iadul?

a) Foc nestins
b) Chin veşnic
c) Întuneric
d) Plîns şi scrîşnire de dinţi
e) Un loc de purificare limitată temporal
f) iaz de foc

(Alege un răspuns.)

7. Cum ai răspunde următoarelor obiecţii?

a) Învăţătura despre iad este incompatibilă cu dragostea lui Dumnezeu.
b) Această învăţătură face apel la teama oamenilor.
c) Este nedrept din partea lui Dumnezeu să fie aşa de

sever.

8. Biblia descrie viitorul credincioşilor în cer după cum urmează:

a) A fi pe veci lîngă Cristos
b) A trăi într-un trup schimbat
c) A fi eliberat de griji şi suferinţă
d) A trăi intr-un loc unde nu intră nimic nesfinţit
e) Toate constatările de mai sus sînt corecte
f) a şi c sînt corecte

(Alege un răspuns.)

9. *Ce-ai spune tu?* Ai ajuns vreodată în propria ta experienţă duhovnicească să ştii cu siguranţă că ajungi în cer în caz că la noapte o să mori? Explică!

10. Ce spun alţii despre aceasta?

Ia contact în săptămîna aceasta cu cel puţin trei persoane şi pune-le următoarele întrebări. Ai putea proceda cam aşa:

Fac un sondaj de opinie în cadrul unui curs biblic aici în...

Aţi vrea să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi părerea în trei chestiuni importante?

1. Ce se întîmplă după părerea dvs cu cineva cînd moare?

2. Ce înseamnă expresiile „cer" şi „iad" pentru dvs?

3. Dacă aţi putea pune o întrebare despre viaţa de după moarte şi aţi primi un răspuns absolut de încredere - ce aţi întreba?

Vă mulţumesc pentru ajutor. Aţi vrea să vă trimit o copie a rezultatului sondajului de opinie?

Mulţumesc.

Scrie numele şi adresa celui întrebat pe unul din cartonaşele pe care le primeşti de la conducătorul de curs. Notează răspunsurile pe spate cu specificaţia dacă este dorită copia rezultatului. Înmînează cartonaşele conducătorului cursului care va multiplica rezultatul şi-l va trimite persoanelor interesate.

Capitolul 7

Isus, Mesia: Planul lui Dumnezeu de mîntuire

„Ştiu că are să vină Mesia, căruia I se zice Cristos", a spus femeia la fîntîna lui Iacov. Isus i-a zis: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sînt Acela" (Io.4:25-26). Cu puţin mai înainte un pescar galilean a spus fratelui său: „Noi am găsit pe Mesia - care tălmăcit însemnează Cristos" (Io.1:41). El e Cel care a vrut să introducă „neprihănirea veşnică" (Dan.9:24), prin faptul că urma să înalţe Împărăţia Sa veşnică. Isus din Nazaret Se născuse cu aproape 2000 de ani în urmă şi naşterea Lui este acum punctul de plecare al erei noastre. El a fost cunoscut ca Unsul promis în Vechiul Testament. El a venit ca:

1. Împăratul făgăduit şi Izbăvitor al poporului evreu (2.Sam.7:12,13).
2. Cel trimis de Dumnezeu, ca să fie Mîntuitorul lumii (Lc.2:11; Io.4:42).
3. „Dumnezeu cu noi" (Emanuel), un Salvator divin (Mt. 1:23; Is.7:14).

Profeţii despre Isus Cristos

Însemnătatea lui Isus Cristos (Isus, Mesia), în ce priveşte viaţa şi influenţa Lui asupra istoriei umane, nu poate fi contestată. El este fără asemănare. Însemnătatea lui Isus Cristos este confirmată prin multe pasaje din Vechiul Testament, scrise cu mult înainte de naşterea Lui. Că ele se referă într-adevăr la Domnul Isus, vedem cînd luăm fiecare profeţie în parte şi le comparăm cu amănuntele vieţii Lui. Există peste 200 de profeţii din care iată doar cîteva:

1. Sămînţa femeii (Gen.3:15; Gal.4:4).
2. Naşterea în Betleem (Mi.5:2; Mt.2:1,4-6).
3. Naşterea Lui din fecioară (Is.7:14; Mt.1:18, 23-25).
4. Precursorii Lui (Is.40:3; Mt.3:1-3).
5. Intrarea Lui în Ierusalim (Zah.9:9; Lc.19:35-38).
6. Lepădarea Lui (Is.53:3; Ps.69:8; Io.7:5; 19:15).
7. Trădarea Lui (Zah.11:12; Mt.10:4; 26:14-15).
8. Bătut, scuipat (Is.50:6 ; Mt.26:67).
9. Suferinţă pentru păcatele altora (Is.53:5; 1.Pet.2:24;

3:18).

10. Pironit pe cruce (Ps.22:15-17; Zah.12:10; Io.19:34,37).
11. Rugăciunea Lui pentru dușmani (Is.53:9,12; Lc.23:34).
12. Răstignit cu tîlhari (Is.53:9,12; Mt.27:38).
13. Îngropat în mormîntul unui om bogat (Is.53:9; Mt.27:57-60).
14. Înviat dintre cei morți (Ps.16:9-11; Lc.24:46; Fap.13:33-35).

Aceaași Sfîntă Scriptură profețește și revenirea Sa (Ps.50:3-6; Dan.7:13; Zah.12:10; 14:4 și multe pasaje nou-testamentale). Ea prezice domnia Lui asupra întregii lumi (1.Cron.17:11-14; Is.9:6-7; Dan.7:14; Ps.2:6-9; 45:6-7; 72:8; 110:1 -3).

Slujbele lui Isus Cristos

Domnul Isus Cristos unește în Sine în mod unic cele trei mari slujbe pe care le dă Dumnezeu.

1. *El este un Profet.* El este Cel mai mare dintre toți (Mc.6:4; Fap.3:22). El a fost Cel despre care a vorbit Moise (Deut.18:15-19).

2. *El este Marele Preot.* El reprezintă pe ai Săi înaintea lui Dumnezeu și Se roagă pentru ei (Evr.4:14-16; 7:25). Despre El a fost deja vorba în 1.Samuel 2:35.

3. *El este un Împărat - Împăratul împăraților* (Ap.19:16). El a venit mai întîi ca Împărat al Iudeilor (Io.19:19). Astăzi El este Împărat în inimile celor care sînt ai Lui. Va fi o zi, cînd toți oamenii Îl vor recunoaște (Fil.2:10,11).

Identitatea divină a lui Isus Cristos

Biblia spune că Isus Cristos a fost „Dumnezeu arătat în trup" (1.Tim.3:16). El este „chipul Dumnezeului celui nevăzut" (Col.1:15). Ce minunat că Dumnezeul cel viu S-a făcut trup (Io.1:1,14). Și ce trist că El „era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut" (Io.1:10).

A fost necesar ca Dumnezeu să ne salveze. Numai El avea puterea pentru aceasta. „Eu, Eu sînt Domnul, și afară de Mine nu este nici un Mîntuitor" (Is.43:11). El a venit ca Isus din Nazaret, ca să fie „marele nostru Dumnezeu și Mîntuitor" (Tit 2:13). Maria a spus: „Mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mîntuitorul Meu" (Lc.1:47). Copilul, care urma să Se nască din ea, era Mîntuitorul și

Dumnezeul ei. Există multe pasaje biblice care arată că Domnul Isus e Dumnezeu.

1. *El este numit direct Dumnezeu* (Io.1:1,14; 20:28; Rom.9:5; 2.Pet.1:1; 1.Io.5:20). Tatăl vorbește Fiului ca lui Dumnezeu (Evr.1:8).

2. *El este numit Fiul lui Dumnezeu.* Ascultătorii Lui au înțeles foarte clar pretenția Lui că e Dumnezeu (Io.10:33-36). Numele de „Fiu al lui Dumnezeu" este întrebuințat și în alt înțeles, dar El este singurul Fiu al lui Dumnezeu (Io.1:14,18).

3. *Toată plinătatea lui Dumnezeu locuiește în El* (Col.1:19; 2:9). El nu este mai puțin însemnat ca Dumnezeu.

4. *El poartă marele Nume al lui Dumnezeu.* El este numit Alfa și Omega, Cel dintîi și Cel din urmă, Începutul și Sfîrșitul (Ap.22:13; 1:8,17; Is.44:6). El este și „Eu sînt" (Io.8:24, 58; Ex.3:14). Cînd Domnul Isus Se numește pe Sine „Eu sînt", spune prin aceasta Dumnezeirea Sa.

5. *Oamenii se închină Lui ca lui Dumnezeu* (Mt.14:33; Io.20:28; Fil.2:10; Evr.1:6; Is.45:23). Închinarea I se cuvine numai lui Dumnezeu (Mt.4:10; Ap.22:8-9).

6. *El trebuie să fie cinstit de oameni ca și Dumnezeu* (Io.5:23). Dumnezeu nu-Și dă cinstea nimănui altcuiva (Is.42:8).

7. *El are slujbele divine.* El este Creatorul (Col.1:16,17; Evr.1:2,10). El este Judecătorul tuturor oamenilor (Io.5:22). El iartă păcatele (Mt.9:2-6), ceea ce poate numai Dumnezeu (Is.43:11,25).

8. *El are viața în Sine Însuși* (Io.5:26). El dă altora viață, dar El există din Sine Însuși.

9. *El are toate însușirile divine.* El este neschimbat (Evr.13:8). El este atotputernic (Ap.1:8). El este atotprezent (Mt.28:20), atotștiutor (Io.21:17), veșnic (Mi.5:1; Is.9:6) și are toate celelalte însușiri divine.

10. *El a făcut lucrările lui Dumnezeu.* El a poruncit forțelor naturii să-L asculte (Mt.8:26,27; Mc.4:39-41). El a creat hrană pentru mulțime (Mt.14:19-21; 15:36-38). El a înviat morți (Io.11:32-44; Lc.7:12-16).

Identitatea omenească a lui Isus Cristos

Deşi El era Dumnezeu în întregime, a fost şi „Omul Isus Cristos" (1.Tim.2:5). Domnul Isus Cristos S-a numit adesea pe Sine Însuşi ca Fiu al omului. El a luat chip omenesc, ca să Se facă asemenea cu noi în toate lucrurile, în afară de păcat. El a avut sentimente ca şi noi, a flămînzit, a însetat. A suferit, a plîns şi a fost obosit. El a experimentat ispitirea prin diavolul (Mt.4:1-11). El a suferit, a sîngerat, a murit, a fost îngropat şi a înviat iarăşi din morţi. El a fost altfel ca oamenii obişnuiţi şi totuşi Om desăvîrşit.

1. *El a avut părinţi omeneşti,* care se trăgeau din seminţia lui David, şi noi Îi putem urmări spiţa neamului pînă la Adam (Lc.3:23-38), dar El S-a născut dintr-o fecioară prin concepţie de la Duhul Sfînt (Mt.1:18-23).

2. *El a avut un trup normal,* care în exterior se asemăna cu cel al altui om (Rom.8:3; Io.4:9). El a crescut şi a devenit un bărbat ca oricare altul (Lc.2:40,52), dar viaţa Lui a fost nepătată de păcat (Evr.4:15).

3. *Fiinţa Lui a constat ca şi cea a tuturor oamenilor dintr-o trinitate de trup* (Evr.10:5), *suflet* (Mt.26:38) *şi Duh* (Lc.23:46), dar El a arătat o conştienţă de Dumnezeu unică şi a avut o părtăşie intimă cu Tatăl ca nici un alt om. Multe din semnele lui exterioare pot fi înţelese numai prin starea Lui de Om: Strigătul Său pe cruce (Mt.27:46) şi însăşi moartea Sa.

Cea mai importantă întrebare pe care a adresat-o Isus oamenilor, a fost: „Dar voi cine ziceţi că sînt Eu?" (Mt.15:15). El a mai spus că ei o să moară în păcatele lor, dacă nu o să creadă aşa cum trebuie în El (Io.8:24). Ce spui tu, cine este Domnul?

Întrebări la capitolul 7

Isus, Mesia: Planul lui Dumnezeu de mîntuire

Domnul Isus a întrebat: „Cine ziceți voi că sînt Eu?" E de cea mai mare importanță ca oamenii să-L cunoască deplin pe El și identitatea Lui. Supune-te la probă pe tine însuți.

1. Pe cine aștepta Samariteanca ca să-i descopere adevărul despre Dumnezeu (Io.4:25)?

Cum a răspuns Domnul Isus la declarația ei (Io.4:26)?

2. Mesia care urma să vină (pe grecește tălmăcit „Cristos") a fost prezis cu sute de ani înainte în Vechiul Testament. Coordonează versetele biblice cu profețiile:

- Nașterea în Betleem
- Născut dintr-o fecioară
- Precursorii Lui
- Intrarea Lui în Ierusalim
- Trădarea Lui
- Suferința pentru păcatele altora
- Străpuns pe cruce
- Răstignit cu tîlhari
- Îngropat în mormîntul unui om bogat
- Înviat din morți

a) Isaia 7:14; Matei 1:18,23-25
b) Isaia 40:3; Matei 3:1-3
c) Isaia 53:5; 1.Petru 2:24; 3:18
d) Isaia 53:9,12; Matei 27:38
e) Isaia 53:9; Matei 27:57-60
f) Mica 5:1; Matei 2:1,4-6
g) Psalm 16:9-11; Luca 24: 46; Fapte 13:33-35
h) Psalm 22:16; Zaharia 12: 10; Ioan 19: 35-38
i) Zaharia 9:9; Luca 19: 35-38
j) Zaharia 11:12; Matei 10:4; 26:14,15

3. Care sînt cele trei mari slujbe ale lui Mesia (Cristos)?

a) Deuteronom 18:15-19; Marcu 6:4
b) 1.Samuel 2:35; Evrei 4:14-16; 7:26
c) Apocalipsa 19:16; Ioan 19:19; Filipeni 2:9-10

4. În care privință a fost Isus, în timpul vieții de pe pămînt, ca oricare alt om?

Cum te ajută acest fapt să înțelegi că Isus avea

sentimente omeneşti obişnuite?

În ce privinţă a fost Isus, în timpul vieţii Lui pămînteşti, altfel ca ceilalţi oameni (cum este descris în următoarele versete)?

Matei 1:23
Ioan 8:46
Ioan 7:46
Marcu 4:37-41
Luca 7:22

5. Care însuşiri divine sînt atribuite lui Isus Cristos în următoarele versete:

Matei 28:20
Marcu 2:5-7
Isaia 9:6
Evrei 13:8
Apocalipsa 1:8

6. a) Dumnezeu Tatăl Se adresează Domnului Isus ca lui Dumnezeu (Evr.1:8).

(corect/greşit)

b) Isus nu a îngăduit oamenilor să I se închine (Mt.14:33; Io.20:28,29).

(corect/greşit)

c) Domnul Isus n-a pretins niciodată că e Dumnezeu (Io.8:58; 10:30).

(corect/greşit)

7. Cînd Domnul Isus S-a născut pe pămînt

a) a încetat să fie Dumnezeu.

b) a unit în Persoana Lui atît divinitatea cît şi umanitatea.

c) tatăl Lui adevărat a fost Iosif, după cum şi mama Lui adevărată a fost Maria.

(Alege un răspuns.)

8. Redă în cuvintele tale Ioan 1:1-3,14.

9. *Ce ai spune tu?* În Filipeni 2:9-11 citim că va veni timpul cînd toţi genunchii se vor pleca înaintea lui Isus Cristos. Cum şi cînd o vei face în viaţa ta?

10. Ce spun alţii despre aceasta?

Ia contact în săptămîna aceasta cu cel puţin trei persoane şi pune-le următoarele întrebări. Ai putea proceda cam aşa:

Fac un sondaj de opinie în cadrul unui curs biblic aici în ...
Aţi vrea să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi părerea în trei chestiuni importante?

1. Cine este Isus Cristos?
2. Biblia învaţă că Dumnezeu a devenit Om. Dacă aţi avea ocazia să-L cunoaşteţi, cum vi L-aţi închipui? Ce-aţi aştepta de la El?
3. Expresiile „Fiul lui Dumnezeu" şi „Dumnezeu Fiul" sînt pentru dvs identice? Vă rog să explicaţi.

Vă mulţumesc pentru ajutor. Aţi vrea să vă trimit o copie cu rezultatul sondajului de opinie?
Mulţumesc.

Scrie numele şi adresa celui întrebat pe unul din cartonaşele pe care le primeşti de la conducătorul cursului. Notează pe dos răspunsurile cu specificaţia dacă este dorită copia rezultatului. Înmînează cartonaşele conducătorului cursului care va multiplica rezultatul şi-l va trimite persoanelor interesate.

Capitolul 8

Crucea lui Isus

Crucea este marele simbol pentru credinţa creştină. A fost o cruce pe care a murit Mîntuitorul nostru. Dumnezeu a poruncit să se propovăduiască crucea (1.Cor.1:17,18). Milioane de oameni au fost învăţaţi că Cristos a murit pe cruce pentru păcatul nostru. Dar ce înseamnă asta? De ce a fost necesar? Ce a realizat moartea pe cruce? Asemenea întrebări aduc adesea pe cei care se declară creştini, într-o mare confuzie.

Necesitatea crucii

De ce a fost necesară moartea lui Cristos pe cruce? Cugetă la următoarele:

1. *Dumnezeu e drept şi sfînt* (1.Pet.1:16; Is.6:2-3). Nimic necurat nu poate ajunge în prezenţa Sa (Ap.21:27).

2. *Păcatul trebuie să fie judecat* (Rom.2:3,12). El nu poate ierta în nici un caz pe cel vinovat (Ex.34:7; Iov 10:14). Întreaga omenire este vinovată înaintea lui Dumnezeu (Rom.3:19). Păcatul cere pedeapsa cu moartea (Rom.6:23).

Pedeapsa trebuie să fie plătită. Pentru Dumnezeu a fost problema cum să fie desăvîrşit drept şi totuşi să poată îndreptăţi pe păcătos (Rom.3:26). Cum s-ar putea armoniza dreptatea şi adevărul lui Dumnezeu cu îndurarea Lui?

Principiul substituirii

Dacă o persoană sau un lucru ia locul altei persoane sau lucru, se numeşte substituire. Jertfa suplinitoare de animale pentru păcătos a fost caracteristică pentru apropierea de Dumnezeu în Vechiul Testament. Mielul pascal a fost jertfit ca ocrotire de judecata lui Dumnezeu (Ex.12:3-17). Milioane de asemenea jertfe au fost aduse lui Dumnezeu, potrivit poruncii Lui. Asemenea jertfe aduse au produs ceea ce s-a numit „ispăşire" (Lev.5:10). Asta înseamnă că păcatul a fost „acoperit" prin moartea unui animal de jertfă nevinovat. E important de menţionat că Ioan Botezătorul a salutat public pe Domnul Isus ca „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" (Io.1:29). El a văzut în Isus adevărata jertfă, spre care au indicat

toate jertfele precedente. El a fost singurul Substitut adevărat şi definitiv. Profeţii au prezis clar că Mesia care o să vină va fi lovit de Dumnezeu din pricina păcatelor altora şi astfel o să poarte toată pedeapsa lor (Is.53:4-6). Faptul că „Cristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi" (1.Cor.15:3) este miezul şi esenţa vestirii creştine. Pasajele biblice care învaţă această moarte suplinitoare ar trebui studiate cu grijă (Rom.5:6-8; 1.Pet.2:24; 3:18). Salvatorul a luat locul păcătosului. Cel drept a luat locul celui nedrept. Cel nevinovat a luat locul celui vinovat. Moartea lui Isus nu a fost numai un model moral. Călcările noastre de Lege au făcut-o necesară (Rom.4:25). Ea a fost conform hotărîrii lui Dumnezeu (Fap.2:23). El a fost jertfa de bunăvoie şi nimeni nu L-a silit să-Şi dea viaţa (Io.10:17,18). El S-a dat pe Sine pentru noi (Gal.1:4). El a fost făcut păcat pentru noi (2.Cor.5:21). El a fost făcut blestem pentru noi (Gal.3:13). Astfel ne-a răscumpărat Domnul Isus (1.Pet.1:18,19; Mt.20:28). El a făcut pace prin sîngele crucii Lui (Col.1:20). Păcătosul a fost îndreptăţit, adică socotit drept şi a fost împăcat cu Dumnezeu prin moartea Domnului Isus (Rom.5:9,10).

Desăvîrşirea jertfei

Jertfă este un cuvînt folosit de repetate ori în Biblie şi ţine de miezul vestirii creştine. Moartea ca jertfă a Domnului Isus poate fi privită în felurite moduri; ca

1. *Jertfă de sînge* (Evr.9:22). Fără vărsare de sînge nu se poate face iertarea păcatelor.

2. *Jertfă omenească* (Evr.9:12-14;10:4). Numai un om poate muri în locul altui om, pentru a satisface dreptatea lui Dumnezeu.

3. *Jertfă fără păcat* (Evr.4:15; 1.Pet.1:19; Io.8:29,46). Numai acela care este fără păcat poate muri pentru păcatele altuia.

4. *Jertfă divină* (Evr.1:1-3; Col.2:8-9; 2.Cor.5:19). El ne-a curăţit de păcate. Nimeni nu poate face asta în afară de Dumnezeu (Is.43:25).

5. *Jertfă din dragoste* (Ef.5:25; Ap.1:5). Crucea este cea mai mare dovadă a dragostei lui Dumnezeu pentru omul păcătos.

6. *Jertfă suficientă* (1.Io.2:2; Evr.10:14). El a satisfăcut

complet şi definitiv orice pretenţie la dreptate desăvîrşită.

Lucrarea isprăvită

Domnul Isus a spus Tatălui: „Eu Te-am proslăvit pe pămînt, am sfîrşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac" (Io.17:4). Ultimul Lui strigăt triumfător de pe cruce a fost: „S-a isprăvit!" (Io.19:30).

Care este această mare lucrare pe care a venit El s-o isprăvească? „Căci Fiul Omului a venit să caute şi să mîntuiască ce era pierdut" (Lc.19:10). „...Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mîntuitorul lumii" (1.Io.4:14). Misiunea Lui a fost să „mîntuiască pe poporul Lui de păcatele sale" (Mt.1:21). Ia în seamă cît de desăvîrşit a făcut El lucrarea:

1. El a împlinit cerinţele Legii faţă de noi (Rom.8:3-4).
2. El ne-a iertat de toate lucrurile de care n-am fi putut fi iertaţi după Legea lui Moise (Fap. 13:38,39).
3. El ne-a izbăvit de orice osîndă (Rom.8:1).
4. Propria Lui dreptate şi sfinţenie a fost satisfăcută (Ps.85:11).
5. Lucrarea Lui e deajuns ca să salveze pe păcătos (Io.1:29; 12:32; 1.Io.2:2). Dar El nu-i poate salva decît dacă vin la El (Mt.23:37).
6. El „a adus *o singură* jertfă pentru păcate" (Evr.10:12). Nimeni nu trebuia să îndrăznească să vrea să adauge şi cel mai mărunt lucru la lucrarea Lui isprăvită pe crucea de pe Golgota. Este singurul şi suficientul fundament pentru îndepărtarea păcatelor noastre.

Dovada primirii

Vestirea la unison a Bisericii primare a fost că Dumnezeu L-a înviat pe Isus dintre cei morţi. Pe această bază au fost chemaţi oamenii la credinţa în El (Fap.2:24,32; 3:15,26; 10:40).

1. El a înviat după Scripturi (1.Cor.15:4). Prin aceasta a împlinit o profeţie veche de 1000 de ani (Ps.16:10; Fap.13:35-37).
2. El a înviat după propriile Lui cuvinte (Mt.12:39,40; 16:21; Lc.18:31-33). El a prezis ziua exactă a învierii Sale (Mt.27:63).
3. El a înviat în ciuda păzirii mormîntului Său de către o gardă romană. A fost luată orice măsură de împiedicare

a unei eventuale învieri simulate (Mt.27:63-66). El a fost văzut de mulţi martori (1.Cor.15:5-8).

4. El a înviat prin puterea lui Dumnezeu şi a dovedit convingător că ce a spus şi a făcut El a fost primit în chip desăvîrşit de Dumnezeu (Rom.1:3,4; Ef.1:19,20).

5. El a înviat deoarece învierea Lui a fost necesară pentru îndreptăţirea noastră (Rom.4:25). Mărimea lucrării Sale nu schimbă nimic în necesitatea unei reacţii a omului la lucrarea Lui. Oamenii nu vor fi salvaţi automat şi universal. Ei trebuie să reacţioneze faţă de Isus Cristos şi faţă de pretenţiile Lui (Io.3:18; Fap.3:19).

Întrebări la capitolul 8

Crucea lui Isus

Milioane de oameni cred că Isus a murit pe cruce pentru păcatele omenirii, dar nu o înţeleg. Cugetă în rugăciune la felul cum înţelegi tu această mare lucrare şi răspunde la următoarele întrebări:

1. Domnul Isus a murit pe cruce deoarece
   a) a fost o jertfă a împrejurărilor
   b) a fost jertfa unei tragice greşeli
   c) păcatul trebuie să fie judecat, cînd urmează să fim aduşi la Dumnezeu.
   d) nu a putut scăpa nici de conducătorii romani nici de cei evrei.
   (Alege un răspuns.)
2. Dumnezeu este în stare să elibereze pe păcătoşi de pedeapsa cu moartea prin aceea că
   a) le dă posibilitatea să facă mătănii
   b) le trece cu vederea păcatele din pricina dragostei Lui
   c) Se îngrijeşte de o jertfă desăvîrşită pentru păcate
   d) face totdeauna ce vrea pentru că e Dumnezeu.
   (Alege un răspuns.)
3. Dacă Domnul Isus nu ar fi murit pe cruce, am fi
   a) fără nădejde şi pierduţi pentru totdeauna
   b) am fi fost învăţaţi că există o cale spre Dumnezeu acceptabilă de aceeaşi valoare
   c) siliţi să lucrăm mai din greu ca să plăcem lui Dumnezeu
   d) acceptaţi pe baza dragostei Sale.
   (Alege un răspuns.)
4. Redă cu propriile tale cuvinte 1.Petru 3:18 sau Isaia 53:4,5.
5. Dacă Dumnezeu Şi-a iubit Fiul, de ce L-a lăsat să sufere şi să moară pe cruce (Rom.4:25; 5:6,8)?
6. Pentru cine a murit Domnul Isus (Io.3:16; 1.Io.2:2)?
7. Ce a vrut Isus să spună cînd a strigat: „S-a isprăvit" (Io.19:30)?
8. Numeşte o dovadă convingătoare a învierii lui Isus Cristos.
9. *Ce ai spune tu?* Explică cu cuvintele tale de ce a murit Isus pe cruce.

10. Ce spun alţii despre aceasta?

Ia în săptămîna aceasta contact cu cel puţin trei persoane şi pune-le următoarele întrebări. Ai putea proceda cam aşa:

Fac un sondaj de opinie în cadrul unui curs biblic aici în ...

Aţi vrea să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi părerea în trei chestiuni importante?

1. Care a fost după **părerea dvs motivul că Isus Cristos** a murit pe cruce?

2. Credeţi că Isus Cristos a înviat din mormînt şi că azi e viu?

3. Ce trebuie să producă credinţa în învierea lui Isus Cristos în viaţa cuiva?

Vă mulţumesc pentru ajutor. Aţi vrea să vă trimit o copie a rezultatului sondajului de opinie?

Mulţumesc.

Scrie numele şi adresa celui întrebat pe unul din cartonaşele pe care le primeşti de la conducătorul cursului. Notează pe dos răspunsurile cu specificaţia dacă se doreşte copia rezultatului. Înmînează cartonaşele conducătorului cursului care va multiplica rezultatele şi le va trimite celor interesaţi.

Capitoul 9

Naşterea din nou

„Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu" (Io.3:3). A fost un om temător de Dumnezeu, un vizitator evlavios şi religios al sinagogii, un om de cea mai înaltă morală cel care a venit la Isus ca să-I arate cinste şi căruia Isus Cristos i-a spus aceste cuvinte serioase. Tot ce avea Nicodim nu era deajuns pentru a-i pregăti o întîlnire cu Dumnezeul cel veşnic. Tu eşti gata să te întîlneşti cu Dumnezeu?

Ce înseamnă „să fii născut din nou"?

A fi născut din nou e sinonim cu a fi înnoit (se primeşte o viaţă nouă). Cînd Domnul Isus i-a spus lui Nicodim că trebuie să se nască din nou, nu a vorbit de o naştere fizică, ci de una spirituală (Io.3:4-6). Domnul Isus l-a întrebat de ce în calitate de învăţător al neamului lui, nu pricepe acest lucru (Io.3:10). Naşterea din nou sau înnoirea poporului Israel a fost propovăduită în Vechiul Testament (Ez.36:26; 37:1-10). Izbăvirea creaturii din existenţa ei întipărită de păcat printr-o naştere din nou în viitor era de asemenea o învăţătură binecunoscută (Mt.19:28). Nicodim nu înţelesese că naşterea din nou se referă la oameni, care devin mădulare ale familiei divine. A fi născut din nou este o experienţă personală. Ea înseamnă viaţă nouă, o nouă relaţie familială, o nouă putere din lăuntru. Biblia spune că noi intrăm în Împărăţia lui Dumnezeu ca cineva care a trecut din moarte la viaţă (Io.5:24). Noi trecem de la umblarea în întuneric la umblarea în lumină (Io.8:12). Noi trecem din împărăţia Satanei în Împărăţia Fiului dragostei lui Dumnezeu (Col.1:13). Noi devenim o nouă creaţie (2.Cor.5:17). Această nouă făptură constă din neprihănire, sfinţenie şi adevăr (Ef.4:24).

De ce trebuie să fie născut din nou omul natural? „Omul natural" desemnează omul care e născut şi trăieşte în carne (fire), înainte de a primi viaţă nouă din Dumnezeu.

1. *El este rău din tinereţea lui* (Gen.8:21). El are o inimă înşelătoare (Ier.17:9). În carnea lui nu locuieşte nimic bun

(Rom.7:18).

2. *El este mort în păcate* (Ef.2:1). După măsura lui Dumnezeu nu există în el viaţă duhovnicească.

3. *El este sub stăpînirea Satanei* (Ef.2:2).

4. *El este un duşman al lui Dumnezeu* (Rom.5:10). El este fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume (Ef.2:12).

Fiecare copil al lui Dumnezeu a fost odată în această stare.

Cum poate cineva să fie născut din nou?

1. *Două ilustraţii ale naşterii din nou:* Un studiu atent al lui Ioan 3 nu va confirma părerea celor mai mulţi oameni referitoare la „intrarea în Împărăţia lui Dumnezeu". Domnul Isus nu a amintit nici fapte bune, nici aderarea la organizaţii religioase nici practicarea unor ceremonii religioase. El ne-a dat două ilustraţii pentru naşterea din nou:

a) Vîntul (Io.3:8). El este invizibil, imprevizibil şi totuşi de recunoscut în efectul lui. Originea lui este Dumnezeu şi nu omul. Naşterea din nou îşi are obîrşia în Dumnezeu (Io.1:13). Ea este trimisă de Dumnezeu, ca să schimbe viaţa în chip nevăzut şi plin de putere.

b) Şarpele de aramă (Io.3:14,15; Num.21:6-9). Cînd a păcătuit poporul, Moise a fost însărcinat să facă un şarpe de aramă şi să-l înalţe pe o prăjină. Toţi care au crezut vorbele lui Moise şi s-au uitat la şarpele de aramă, au fost salvaţi. Domnul Isus a spus că El, Fiul Omului, trebuie „să fie înălţat" ca acest şarpe pe un stîlp ca să mîntuiască pe cel care s-ar uita la El în credinţă. Prin acest „să fie înălţat" se face aluzie clară la cruce (Io.12:32,33). Această naştere din nou se face prin aceea că noi ne uităm la Domnul Isus ca la Cel răstignit pentru păcatele noastre.

2. *Doi factori principali la naşterea din nou.*

a) Cuvîntul lui Dumnezeu (1.Pet.1:23; Iac.1:18). Noi auzim Cuvîntul adevărului şi credem ca să fim salvaţi (Ef.1:13; Rom.10:17). El e sămînţa mîntuirii (Mt.13:3-9, 13-23). Naşterea din nou se întîmplă cînd credem sincer Cuvîntul lui Dumnezeu şi ascultăm de el.

b) Duhul Sfînt (Tit 3:5; Io.3:5,6-8). El convinge pe oameni de păcat (Io.16:8-11) şi îi conduce la Cristos. Naşterea din nou este o lucrare a Duhului Sfînt. Ea începe

cu convingerea de păcat şi conduce pe om la o viaţă curăţită, prin „spălarea naşterii din nou".

Vom fi observat poate că nimic din ce s-a amintit mai sus nu are ceva de a face cu botezul cu apă. Botezul nu este amintit. În Biblie apa este întrebuinţată ca simbol pentru Duhul Sfînt (Io.7:38,39) şi Cuvînt (Ef.5:26). Botezul nu are nimic comun cu exemplele vîntului şi şarpelui de aramă, pe care le-a folosit Domnul Isus. Botezul e un simbol pentru mîntuire. El este foarte important şi urmează după naşterea din nou, dar nu o cauzează (Fap.8:12,13,37,38).

Care sînt efectele naşterii din nou?

1. Avem o inimă nouă şi un duh nou (Ez.11:19).
2. Am fost făcuţi părtaşi naturii divine (2.Pet.1:4).
3. Duhul lui Dumnezeu locuieşte în noi (Rom.8:9).
4. S întem copii în familia lui Dumnezeu (1. Io.3:1).
5. Avem viaţă veşnică (1.Io.5:11,12).
6. Îl iubim pe Domnul Isus Cristos (1.Io.5:1).
7. Iubim pe ceilalţi, mai ales pe creştini (1.Io.3:14; 4:7).
8. Avem voinţa de a asculta de Domnul Isus (1.Io.2:3).
9. Nu mai practicăm păcatul (1.Io.3:9).
10. Practicăm neprihănirea (1.Io.2:29).

Ai fost vreodată convins de păcat şi te-ai întors la Domnul Isus ca să fii salvat? Ai crezut deja Evanghelia mîntuirii şi te-ai încrezut în Cristos?

Întrebări la capitolul 9

Naşterea din nou

Domnul Isus a spus că omul nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu dacă nu e născut din nou. Aceasta are o importanţă hotărîtoare. Te rog răspunde cu atenţie la următoarele întrebări.

1. Răspunde încercuind corect sau greşit.
   a) Omul este născut din nou prin botezul cu apă.
      (corect/fals)
   b) Cele două exemple ale naşterii din nou, pe care le-a amintit Domnul Isus, sînt marea şi şarpele de aramă.
      (corect/fals)
   c) „A fi născut din nou" este un cuvînt la modă, cu care se descrie o schimbare în convingerea noastră religioasă.
      (corect/fals)
2. Nicodim a venit în primul rînd la Isus ca
   a) unul care crede în Dumnezeu.
   b) o persoană fără reproş din punct de vedere moral.
   c) un membru al Sinagogii.
   d) cineva care era interesat de El.
   e) tot ce e amintit mai sus.
   (Alege un răspuns.)
3. „A fi născut din nou" înseamnă
   a) a intra într-o biserică.
   b) a schimba o religie.
   c) viaţă nouă din Dumnezeu.
   d) o tranziţie spirituală treptată.
   e) a crede în Dumnezeu.
   (Alege un răspuns.)
4. Omul natural trebuie să fie născut din nou deoarece
   a) e rău de cînd e mic.
   b) e mort în păcate.
   c) e condus de Satana.
   d) e un duşman al lui Dumnezeu.
   e) e tot ceea ce este amintit mai sus.
5. Redă în cuvintele tale Ioan 1:12,13.
6. Ce rol joacă Cuvîntul lui Dumnezeu la naşterea din nou (Mt.13:3-9,18-23; Rom.10:17; Ef.1:13; 1.Pet.1:23)?
7. Ce rol joacă Duhul Sfînt la naşterea din nou (Io.3:6-8;

16:7-11; Tit 3:5; Fap.2:37)?
8. Numeşte cîteva efecte ale naşterii din nou.
9. *Ce-ai spune tu?* Explică cu cuvintele tale „naşterea din nou".
10. Ce spun alţii despre aceasta?

Ia contact în săptămîna aceasta cu cel puţin trei persoane şi pune-le următoarele întrebări. Ai putea proceda cam aşa:

Fac un sondaj de opinie în cadrul unui curs biblic aici în ...

Aţi vrea să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi părerea în trei chestiuni importante?

1. Mulţi oameni întrebuinţează expresia „a te naşte din nou". Ce înseamnă această expresie pentru dvs?
2. Cum devine cineva după părerea dvs un membru al familiei divine?
3. De ce credeţi că a folosit Domnul Isus această expresie cînd a explicat ce înseamnă să fii un creştin?

Vă mulţumesc pentru ajutor. Aţi dori să vă trimit o copie a rezultatului sondajului de opinie?

Mulţumesc.

Scrie numele şi adresa celui întrebat pe unul din cartonaşele pe care le primeşti de la conducătorul cursului. Pe dosul lui notează răspunsurile, precum şi specificaţia dacă este dorită copia rezultatului. Înmînează cartonaşele conducătorului cursului care va multiplica rezultatul şi-l va trimite persoanelor interesate.

Capitolul 10

Mîntuire prin har

„Căci *prin har* aţi *fost mîntuiţi, prin credinţă*. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni" (Ef.2:8,9). Mîntuirea se face prin har, ceea ce înseamnă că e favoarea nemeritată a lui Dumnezeu. Ea este un dar care înseamnă iarăşi că nu se poate nici cumpăra nici cîştiga. Aceasta este o învăţătură adesea foarte greu de acceptat pentru oameni cu o atitudine religioasă. Adeseori e primită numai parţial sau într-un mod care îi neagă adevărul. În Vechiul Testament cuvîntul înseamnă „a se coborî cu bunătate spre un subordonat". Şi aceasta este o descriere exactă pentru ceea ce face Dumnezeu faţă de noi. În Noul Testament cuvîntul har înseamnă „bunăvoinţă, generozitate, bunătate sau dar". Aceasta arată că harul nu e moştenit, cîştigat, nici nu poate fi cumpărat, nici chiar parţial. Mîntuire în Isus Cristos este „darul lui Dumnezeu" şi nu îngăduie nici o plată către Dătător.

Concepţii greşite despre har

Raţiunea omului ar vrea să-l convingă că el îşi poate cîştiga mîntuirea prin anumite lucrări. Ia în seamă declaraţiile Cuvîntului lui Dumnezeu despre asemenea idei:

1. *Lucrări sau fapte ca şi cale către Dumnezeu.* „Şi dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte" (Rom.11:6). „El ne-a mîntuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui" (Tit 3:5). Neprihănirea lui Dumnezeu este pusă la socoteală gratuit „celui ce nu lucrează" (Rom.4:5). Cine vrea să-şi cîştige favoarea lui Dumnezeu spre mîntuire prin lucrări omeneşti, caută prin asta să-L facă pe Dumnezeu datornicul lui (Rom.4:4).

2. *Ţinerea celor zece porunci.* „Căci nimeni nu va fi socotit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoştinţa deplină a păcatului" (Rom.3:20). „Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentru că nu sînteţi sub lege, ci sub har"(Rom.6:14). „Voi, care voiţi să fiţi socotiţi neprihăniţi prin Lege, v-aţi despărţit de Cristos; aţi căzut din har" (Gal.5:4). Contrastul se vede

clar în Ioan 1:17: „Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus Cristos". Nu există nici un motiv ca cineva să se laude cu privilegiul de a putea avea părtăşie cu Dumnezeu (Rom.3:27). Nu există „nici o scară la Dumnezeu" care să fie bazată pe neprihănire omenească sau pe practici religioase. Oamenii nu sînt mîntuiţi prin faptul că renunţă la ceva, că se tîrguiesc cu Dumnezeu sau întregesc cu eforturile lor lucrarea pe care a isprăvit-o El. Cineva nu e mîntuit pe baza propriilor lui lucrări, nici prin faptul că nu ţine Legea şi nici prin faptul că încearcă să facă din Dumnezeu datornicul lui. Mîntuirea se face prin har şi numai prin har.

De ce este necesar harul?

1. *Starea morală a omului.* El nu are putere să se poată apropia moral de Dumnezeu (Rom.5:6). El este un păcătos (Rom.3:9), un duşman al lui Dumnezeu (Col.1:21) şi mort în păcate (Ef.2:1). Cum şi-ar putea croi o cale către Dumnezeu?

2. *Sfinţenia desăvîrşită a lui Dumnezeu.* Omul n-ar putea niciodată ajunge la Dumnezeu prin propriile lui eforturi. Sfinţenia lui Dumnezeu e mult deasupra omului, oricît ar fi el de bun (Is.6:3-5). Dumnezeu Se apleacă milostiv spre om.

Care sînt efectele harului?

1. *Noi sîntem mîntuiţi prin har* (Rom.3:24; 4:16). Nu există nici o contribuţie omenească.

2. *Noi sîntem păziţi prin har* (Io.10:28,29; 1.Pet.1:5; 5:10). El ne ţine în mîna Sa şi ne păzeşte prin puterea Sa. Noi nu sîntem păziţi prin Lege (Gal.3:2,3) sau prin alte lucrări. Noi trăim sub har şi nu sub Lege (Rom.6:14).

3. *Noi stăm în har* (Rom.5:2; I Pet.5:12). Dumnezeu Se ocupă cu noi pe această bază.

4. *Noi trăim prin har* (Evr.13:21; Fil.2:13). Dumnezeu e Cel care lucrează în noi ca să ne facă apţi pentru o viaţă creştină.

Avertizare de abuz al harului

Nici una din aceste afirmaţii nu conţine un „paşaport" pentru păcătuit sau o reducere a menirii noastre pentru o viaţă în umblare demnă de Dumnezeu.

1. *Noi nu păcătuim ca să se reverse harul* (Rom.6:1).

2. *Noi nu folosim harul lui Dumnezeu ca pretext pentru o viaţă imorală* (Iuda 4). Libertatea nu este un motiv pentru fapte rele, ci pentru devotament plin de dragoste (Gal.5:13).

3. *Noi sîntem mîntuiţi pentru fapte bune* (Ef.2:10; Tit 3:8). Noi nu practicăm păcatul (1. Io.3:9). Noi păzim Cuvîntul lui Dumnezeu (1.Io.2:3-5). Dar acestea sînt roadele mîntuirii, şi nu mijlocul de a cîştiga bunăvoinţa lui Dumnezeu. Noi trăim pentru Dumnezeu, pentru că Îl iubim pe Domnul Isus (Io.14:15,21).

Unicul mesaj creştin este Evanghelia harului (Fap.14:3; 20:24,32). Această Evanghelie îşi are originea în Dumnezeul oricărui har (1.Pet.5:10), care ne primeşte cu îndurare la tronul harului (Evr.4:16). Acesta este un principiu durabil al caracterului lui Dumnezeu şi al modului Lui de a acţiona cu noi. Noi nu trebuie să ne apropiem niciodată de El cu atitudinea că El ne-ar fi cu ceva îndatorat.

Întrebări la capitolul 10

Mîntuirea prin har

Credinţa creştină este unică prin accentul pe care îl pune pe faptul mîntuirii prin har. Alte sisteme, care vor să stabilească o legătură cu Dumnezeu, refuză acest adevăr în parte sau complet. Încearcă să ajungi la o înţelegere sigură răspunzînd la următoarele întrebări.

1. Ţinerea celor zece porunci
   a) este necesară pentru mîntuirea creştinilor.
   b) trebuie să se adauge lucrării lui Cristos la cruce.
   c) poate acum să fie complet trecută cu vederea.
   d) este standardul desăvîrşit care e necesar pentru dobîndirea neprihănirii lui Dumnezeu.
   e) nu este nici unul din lucrurile amintite mai sus.
   (Alege un răspuns.)
2. Harul este că Dumnezeu
   a) Îşi întinde mîna celor care nu-I merită harul.
   b) Îşi întinde mîna celor care Îi merită harul.
   c) Îşi întinde mîna celor care merită pedeapsa Sa divină.
   (Alege un răspuns.)
3. După Sfînta Scriptură toţi oamenii sînt
   a) principial buni.
   b) principial în căutare după Dumnezeu.
   c) principial stricaţi.
   d) principial voitori, dar slabi.
   (Alege un răspuns.)
4. Dumnezeu poate să mîntuiască pe păcătoşi prin har şi totuşi să fie sfînt deoarece
   a) Cristos a luat locul păcătosului şi a suferit pentru noi.
   b) Dumnezeu poate face ce-I place, chiar dacă este contradictoriu.
   c) păcatul nu este aşa de serios.
   d) aceasta este datoria Lui faţă de creaturile Sale.
   (Alege un răspuns.)
5. Redă cu cuvintele tale Efeseni 2:8,9.
6. Formează o pereche de contraste în următoarele versete:
   1.Petru 5:5
   Iuda 4
   Galateni 5:4

Romani 11:6
Romani 4:4

7. Care din următoarele declaraţii biblice vorbesc despre har?
a) „Fă aceasta şi vei trăi".
b) „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău".
c) „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întîi".
d) „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri".

8. Ce concepţie greşită despre har este corectată în Iuda 4 şi 1.Petru 2:16?

9. *Ce-ai spune tu?* Descrie cu cuvintele tale ce înseamnă pentru tine harul lui Dumnezeu.

10. Ce spun alţii despre aceasta?

Ia contact în săptămîna aceasta cu cel puţin trei persoane şi pune-le următoarele trei întrebări. Ai putea proceda cam aşa:

Fac un sondaj de opinie în cadrul unui curs biblic aici în ...
Aţi vrea să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi părerea în trei chestiuni importante?
1. Care a fost scopul celor zece porunci?
2. Folosiţi în limbajul uzual expresia „har"?
3. Ce credeţi că înţelege Biblia cu afirmaţia „noi sîntem salvaţi prin har"?
Vă mulţumesc pentru ajutor. Aţi vrea să vă trimit o copie a rezultatului sondajului de opinie?
Mulţumesc.

Scrie numele şi adresa celui întrebat pe unul din cartonaşele pe care le primeşti de la conducătorul cursului. Notează pe dosul lui răspunsurile împreună cu specificaţia dacă este dorită copia rezultatului. Înmînează cartonaşele conducătorului cursului care va multiplica rezultatul şi-l va trimite persoanelor interesate.

Capitolul 11

Despre credința în Isus Cristos

Temnicerul din Filipi a întrebat: „Ce să fac ca să fiu mîntuit?" Apostolul Pavel a răspuns: „Crede în Domnul Isus și vei fi mîntuit" (Fap.16:30,31). Dar ce înseamnă acum să crezi în Domnul Isus Cristos? Mulți oameni au concepții ciudate despre această chestiune hotărîtoare. Iată cîteva exemple tipice, nebiblice pentru ceea ce leagă oamenii cu noțiunea „eu cred":

Oamenii sînt de părere că cred în Domnul Isus

1. deoarece recunosc că Domnul Isus a trăit și a murit aici pe pămînt.
2. deoarece admiră morala Lui înaltă.
3. deoarece au aderat la o grupare religioasă.
4. deoarece se roagă la Dumnezeu.
5. deoarece au repetat după cineva o rugăciune, o mărturisire de credință sau o altă formulă religioasă.

Este aceasta credința în Cristos pe care o învață Biblia? Schimbă acest fel de credință viața oamenilor? Dă acest fel de credință siguranța puternică de ajungere în cer?

Ce este credința?

Ce înseamnă să crezi în Isus? Credința biblică conține ideea de încredere, de siguranță, de convingere, *de a te putea bizui pe cineva.* Noi spunem: Cred în acest om. Credința este contrariul îndoielii. Dar ea nu înseamnă a fi naiv sau ușor de ispitit. Credința are următoarele elemente:

1. *Credința are un obiect*

Crezi în cineva sau în ceva. Pentru creștini acest Cineva este o Persoană vie: Domnul Isus Cristos (Fap.20:21). „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El" (Io.6:29).

Domnul Isus l-a întrebat pe orb: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?" (Io.9:35). Tîlharul de pe cruce a trebuit, ca să intre în rai, să creadă numai în Domnul Isus (Lc.23:42,43). Această credință este inima Evangheliei (Fap.8:35-37; 1.Io.5:13). Nu are importanță *cît de puternic* credem, ci *în cine* credem. Credința *Îl* primește *pe El* (Io.1:12).

2. *Credința trebuie să aibă un conținut*

Trebuie să auzim Cuvîntul Evangheliei şi să credem în el (Fap.18:8). Corintenii au fost mîntuiți cînd Pavel le-a predicat Evanghelia. Această Evanghelie este explicată cu grijă în 1.Corinteni 15:1-4: Cristos a murit pentru păcatele noastre, a fost îngropat, şi a înviat din morți după Scripturi.

Noi ne putem încrede de abia atunci cînd am auzit Evanghelia care în Efeseni 1:13 este numită Cuvîntul adevărului. Această Evanghelie este aşa de prețioasă şi de vitală încît orice om sau înger care o schimbă stă sub un blestem (Gal.1:6-9).

3. *Credința are o temelie*

Această temelie tare este Cuvîntul lui Dumnezeu (1.Tes.2:13; Rom.10:17). Obiectul credinței creştine este „mărturia lui Dumnezeu", cum este numită în Scriptură (1.Io.5:9). Credința acceptă adevărul lui Dumnezeu (1.Tes.2:13) şi crede că Dumnezeu este adevărat, chiar dacă toți oamenii ar fi mincinoşi (Rom.3:3,4). Noi nu „sărim în întuneric" crezînd orbeşte şi bizuindu-ne pe simțămintele noastre, noi credem şi ne încredem în Cuvîntul lui Dumnezeu!

4. *Credința acționează*

Credința nu înseamnă numai să aprobăm mintal o anumită afirmație. Credința e mai mult - credința acționează! Ia în seamă în ceea ce urmează cuvintele care exprimă o acțiune: Oamenii au venit la Domnul Isus, s-au aruncat cu fața la pămînt înaintea Lui şi au ascultat de Cuvîntul Său; El a poruncit unui om să-şi întindă mîna (Mt.12:13); altuia i-a poruncit să-şi ia patul (Mt.9:6); un al treilea iarăşi a trebuit să se spele în scăldătoarea Siloamului (Io.9:7). De repetate ori Domnul Isus a îndemnat la acțiune. Avraam este modelul de om care a crezut pe Dumnezeu. Dacă comparăm Geneza 12:1-4, Fapte 7:2-4 şi Evrei 11:8, vedem că Avraam a auzit Cuvîntul lui Dumnezeu şi a acționat ca atare, părăsindu-şi patria, fără să ştie încontro îl va duce Dumnezeu. Această acțiune ne dovedeşte credința lui. Credința care mîntuieşte este o credință transpusă în faptă. Credința mîntuitoare nu a fost niciodată numai o confirmare pasivă a unor fapte istorice. Fiecare aşa-zisă „credință" care nu are ca urma-

re fapte, este o credinţă „moartă". Cînd cineva crede cu adevărat în Isus Cristos, viaţa lui va fi plină de fapte bune (vezi Iac. 2:14-26, unde credinţa mîntuitoare şi credinţa „moartă" sînt puse faţă în faţă). Credinţa mîntuitoare e mai mult decît a crede că realităţile istorice despre Isus Cristos şi moartea Lui sînt adevărate.

Noi credem în Fiul lui Dumnezeu. Asta înseamnă că noi ne-am încrezut şi ne-am predat în mod personal Lui.

Exemple de adevărată credinţă

Scriptura este plină de exemple de credinţă adevărată. Capitolul 11 din Evrei a fost numit „lista eroilor credinţei", căci aici se relatează despre cei mai deosebiţi bărbaţi şi femei care au avut credinţă. Priveşte la aceşti eroi ai credinţei şi urmează-le paşii credinţei!

Mai pot fi citate încă două exemple de credinţă adevărată. Unul este credinţa sutaşului din Matei 8:5-10. Sutaşul a crezut că Domnul Isus putea să-i vindece robul doar prin pronunţarea unui cuvînt. Celălalt este credinţa femeii cananeence (Mt.15:22-28). Ea L-a rugat pe Domnul să-i elibereze fiica de demoni. Credinţa ei a fost smerită şi perseverentă.

Cum vin eu la Cristos?

Cînd venim la Isus Cristos, se întîmplă următoarele lucruri:

1. *Duhul ne-a convins de păcat* (Io.16:8-11). Noi ne mărturisim păcătoşenia înaintea lui Dumnezeu (Lc.15:18; 18:13,14).

2. *Ne pocăim de păcatele noastre* (Lc.13:3; Fap.3:19; 17:30; 20:21).

Noi ne schimbăm prin aceea că ne întoarcem de la păcat şi ne îndreptăm spre Cristos.

3. *Noi cunoaştem Evanghelia.*

Trebuie s-o credem ca să fim mîntuiţi (Fap.15:7-9; 1.Cor.15:1-4). Miezul acestui mesaj este Domnul Isus Cristos.

4. *Noi credem Cuvîntul lui Dumnezeu* (Mc.4:20; Io.5:24).

5. *Noi primim pe Fiul lui Dumnezeu prin credinţă* (Io.1:12; 1.Io.5:12,13) şi devenim ucenicii Lui (Io.10:4,5,27).

6. *Ca urmare Îl mărturisim înaintea altora* (Mt.10:32; Lc.12:8; Rom.10:9).

Credinţa mîntuitoare îşi pune întreaga greutate pe Domnul Isus Cristos şi pe lucrarea Lui isprăvită.

Credinţa este mijlocul, canalul, prin care curge harul lui Dumnezeu. Credinţa nu e izvorul mîntuirii, nu e un merit şi nici o distincţie morală, care îl face valoros pe cineva. Credinţa e mîna goală care ia ceea ce oferă Dumnezeu.

Cei ce nu ascultă de Evanghelie vor fi pedepsiţi (2.Tes.1:8).

Credinţa dă cinste numai lui Dumnezeu.

Credinţa poate fi practicată de oameni de orice vîrstă, poziţie socială şi inteligenţă. Credinţa se poate afla universal. Falsa credinţă se poate referi la Numele lui Isus Cristos şi să facă fapte puternice. Dar Domnul va demasca pe înşelători şi îi va condamna (Mt.7:21-23; Lc.13:28), căci ei sînt neghină în grîu (Mt.13:24-30).

Adevărata credinţă lucrează o schimbare a vieţii (Evr.6:9, 10). Adevăraţii credincioşi ascultă de Cuvîntul lui Dumnezeu (1.Io.2:4,5), iubesc pe fraţii în credinţă (1.Io.3:14), fac fapte bune (Ef.2:10), practică neprihănirea (1.Io.3:7,10; Ef.4:22-24), evită păcatul (1.Io.3:9,10; Gal.5:19-21).

Ai devenit deja credincios în Domnul Isus Cristos?

Întrebări la capitolul 11

Despre credința în Isus Cristos

Cea mai importantă întrebare pentru fiecare om acum și-n veșnicie este dacă va fi totdeauna lîngă Dumnezeu sau va fi despărțit pe veci de El.

Meditează la următoarele întrebări:

1. Pot să fiu sigur de mîntuirea mea deoarece
   a) L-am rugat pe Domnul Isus să intre în inima mea.
   b) Dumnezeu a răspuns la multe din rugăciunile mele.
   c) am renunțat la viața mea de dinainte.
   d) acum citesc Biblia și merg la o biserică.
   e) nici unul din argumentele de mai sus nu e valabil.
   (Alege un răspuns.)
2. Credința mîntuitoare este
   a) încuviințare a ceea ce spune Biblia.
   b) să cred în Dumnezeu cu toată inima mea.
   c) să cred că sînt necesare lucruri duhovnicești resp. religioase.
   d să cred că Domnul Isus a trăit, a murit și a fost cea mai mare personalitate din istorie.
   e) nici una din declarațiile amintite nu este corectă.
3. Descrie credința mîntuitoare cu propriile cuvinte:
4. Ce a crezut „tîlharul cel bun" (Lc. 23:39-43)?
5. Numește cele trei adevăruri de bază ale Evangheliei din 1.Corinteni 15:1-4 și fă o cruce în dreptul celor care ți se par (sau ți s-au părut) cel mai greu de crezut.
   a)
   b)
   c)
6. Redă cu cuvintele tale 1.Ioan 5:9.
   Primești această mărturie pe deplin? Explică.
7. Care a fost dovada credinței adevărate la femeia canaeancă (Mt.15:22-28)? Ai lua aceeași atitudine față de Domnul Isus?
8. Cum ai experimentat resp. acționat personal după următoarele versete? Luca 13:3
   Luca 18:13,14
   Ioan 16:7-9
   Romani 10:9,10
   Efeseni 1:13

Apocalipsa 3:20

9. *Ce-ai spune tu?* În care domenii ai încă întrebări referitoare la credinţa în Isus Cristos?

Presupunînd că ai muri astăzi, că ai sta înaintea lui Dumnezeu şi El ar întreba: „De ce să te las în cerul Meu?", ce-ai răspunde?

10. Ce spun alţii despre aceasta?

Ia contact în săptămîna aceasta cu cel puţin trei persoane şi pune-le următoarele trei întrebări. Ai putea proceda cam aşa:

Fac un sondaj de opinie în cadrul unui curs biblic aici în ...

Aţi vrea să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi părerea în trei chestiuni importante?

1. Se aude adesea expresia „să crezi în Isus".- Sînteţi de părere că a crede în Isus înseamnă mai mult ca o simplă aprobare mintală a unor realităţi istorice despre El şi viaţa Lui?

2. Care credeţi că este adevărata credinţă?

3. Credeţi că e posibil ca oamenii să se încreadă în Dumnezeu referitor la problemele lor zilnice, nu însă şi referitor la veşnicie?

Vă mulţumesc pentru ajutor. Aţi vrea să vă trimit o copie a rezultatului sondajului de opinie?

Mulţumesc.

Scrie numele şi adresa celui întrebat pe unul din cartonaşele pe care le primeşti de la conducătorul cursului. Pe spatele lui notează răspunsurile, cu specificaţia dacă se doreşte copia rezultatului. Înmînează cartonaşele conducătorului cursului care va multiplica rezultatul şi-l va trimite persoanelor interesate.

Capitolul 12

Siguranţa mîntuirii

Adesea se spune: „Nimeni nu poate şti sigur că va ajunge în cer". Se încearcă de obicei întemeierea acestei afirmaţii pe feluríte obiecţii. Se spune că putem pierde viaţa veşnică prin lucruri pe care le putem face în această viaţă. Pe ce bază putem acum să ştim cu siguranţă că avem viaţă veşnică? Răspusul la această întrebare trebuie să-l dea Sfînta Scriptură.

Posibilitatea siguranţei mîntuirii

„V-am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveţi viaţa veşnică" (1.Io.5:13). Observă că aici nu scrie, „ca eventual, poate, să puteţi oarecum spera...". Aici se spune: „Ca să *ştiţi* că aveţi viaţă veşnică". În această primă Epistolă a apostolului Ioan survine de vreo 30 de ori cuvîntul „a şti" într-o formă oarecare. Ia în seamă următoarele declaraţii: „Şi prin aceasta ştim că Îl cunoaştem" (1.Io.2:3). „Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă" (1.Io.3:14). „Şi cunoaştem (ştim) că El rămîne în noi"(1.Io.3:24). „Prin aceasta vom cunoaşte că sîntem din adevăr" (1.Io.3:19). „Cunoaştem (ştim) că rămînem în El" (1.Io.4:13).

De asemenea este adevărat că „nu orişicine-Mi zice: ‚Doamne, Doamne' va intra în Împărăţia cerurilor" (Mt. 7:21). Da, unii care acum se dau drept creştini şi obişnuiesc să aibă părtăşie cu ceilalţi creştini, vor fi respinşi de Domnul (Lc.13:25-27). „După roadele lor îi veţi cunoaşte" a spus Mîntuitorul nostru (Mt.7:20). Totuşi, dacă cineva a trăit o adevărată naştere din nou duhovnicească şi a fost pecetluit cu Duhul Sfînt (Ef.1:13), şi dacă se recunoaşte această realitate în viaţa lui (1.Io.2:6), acest credincios poate avea încrederea plină de bucurie că posedă de pe acum viaţa veşnică (2.Tim.1:12; Rom.8:38,39).

Siguranţa poate fi socotită ca încredere sau ca stare de certitudine. *Siguranţa mîntuirii* este încrederea sau certitudinea pe care o are un creştin cu privire la propria lui mîntuire (viaţă veşnică). Scriptura spune clar că Dumnezeu ar vrea ca omul să ştie că ajunge în cer. Siguran-

ţa mîntuirii nu este numai un optimism omenesc sau doar o presupunere. Ea este o realitate care se bazează pe mărturia sigură (divină) că ne aflăm în relaţia corectă cu Dumnezeu.

Trei martori pentru siguranţa credinciosului

Dumnezeu a dat creştinului trei martori care adeveresc relaţia lui cu Dumnezeu şi pe care ar trebui să se întemeieze siguranţa lui.

1. *Cuvîntul lui Dumnezeu*: Aceasta este cea mai puternică mărturie. Exact cum mîntuirea noastră este bazată pe credinţa în Cuvîntul lui Dumnezeu (Gen.15:6; Rom.10:9,10), aşa se întemeiază siguranţa mîntuirii noastre pe Cuvîntul lui Dumnezeu. Cine crede în Fiul, are viaţă veşnică (Io.3:16, 36;5:24). Mîntuirea noastră se bazează pe faptul că noi avem pe Fiul lui Dumnezeu, şi nu pe un anumit sentiment (1. Io.5:12). Scriptura nu vorbeşte nicăieri de un „sentiment" de a fi mîntuit. Cînd venim la Domnul Isus, avem Cuvîntul Său că El nu ne va izgoni (Io.6:37).

2. *Teste obiective de schimbare exterioară:* Un alt martor important este realitatea unei vieţi schimbate. Tîlharul de pe cruce avea o posibilitate foarte mărginită de a se declara de partea lui Isus Cristos; totuşi el şi-a mărturisit public credinţa şi a mustrat pe celălalt tîlhar (Lc.23: 40-43). Totuşi există credincioşi care duc o viaţă firească (1.Cor.3:1-4), pentru care Lot este un exemplu (2.Pet.2: 7,8); dar asta nu înseamnă că ei nu arată nici un semn de viaţă duhovnicească. Pentru eşecul omenesc s-a îngrijit Scriptura (1.Io.1:9; 2:1,2), dar asta nu dă cale liberă păcătuirii! Următoarele pasaje biblice sînt un test pentru prezenţa vieţii divine într-un om:

a) să mărturiseşti pe Cristos (Rom.10:9-10)
b) fapte bune (Iac.2:14-26; Ef.2:10)
c) ascultare faţă de Cuvînt (1. Io.2:4,5; 5:2,3)
d) să nu iubeşti lumea aceasta (1.Io.2:15)
e) să practici neprihănirea (1.Io.3:7,10)
f) să nu practici păcatul (1.Io.3:9,10; Gal.5:21)
g) dragostea frăţească (1.Io.3:14)
h) să recunoşti divinitatea lui Cristos (2.Io.9)
i) să fii gata şi ca credincios să-ţi recunoşti şi să-ţi mărturiseşti păcatele (1.Io.1:8,9)

3. *Mărturie lăuntrică*: Un al treilea martor sînt propriile nostre sentimente. Aceasta este cea mai slabă mărturie dintre cele trei, deoarece este subiectivă şi deoarece un om se poate înşela singur. Totuşi împreună cu celelalte două este de mare importanţă. Următoarele pasaje biblice sînt teste subiective pentru prezenţa vieţii divine dintr-un om:

a) mărturia Duhului Sfînt împreună cu duhul nostru (Rom.8:16)

b) nu se mai ştie de vreun păcat care să nu fi fost plătit (Evr.10:2)

c) tristeţe cînd păcătuim (Ps.32:3-5)

d) propria noastră viaţă s-a schimbat (vezi testele obiective). Simţim că Dumnezeu ne aude rugăciunea, sîntem îngrijoraţi de cei pierduţi, avem o mare dorinţă după Cuvîntul lui Dumnezeu etc.

Creştini îndoielnici şi adepţi neconvertiţi

Deşi îndoiala cu privire la propria noastră mîntuire e gravă şi chiar păcătoasă, mulţi creştini sînt chinuiţi cînd şi cînd de asemenea îndoieli. Următoarea comparare ar putea fi utilă unora care-şi pun la îndoială propria mîntuire:

Creştinul îndoielnic	Adeptul neconvertit
Îşi ia în serios relaţia cu Dumnezeu (pune întrebări).	Este mai degrabă nepăsător, ba chiar foarte sigur.
Îşi face tot mereu gîndur asupra propriei lui mîntuiri	Aparent e foarte sigur de mîntuirea lui, deşi viaţa lui dovedeşte contrariul. Refuză categoric să-şi pună întrebări în acest domeniu.
Ia parte la adunarea credincioşilor, deşi crede adesea că nu are dreptul.	Critică adesea pe credincioşi şi biserica, îi învinovăţeşte de diferite lucruri, adesea cu un ton dur.

Tocmai în perioade de depresiuni sufleteşti, fizice sau spirituale îşi pune adesea la îndoială mîntuirea. Arată şi în asemenea perioade puţină sau nici o îngrijorare.

Ce să facem cînd vin îndoielile?

1. *Recunoaşterea îndoielilor:* Poate că te-ai şi întrebat deja ceea ce urmează: „Cînd L-am primit pe Isus Cristos, n-am avut un asemenea simţămînt". - „Nu ştiu dacă am crezut corect". - „Nu am mărturia Duhului Sfînt". - „Cred că am comis păcatul de neiertat". - „După viaţa mea nu se cunoaşte că sînt creştin, am eşuat jalnic".

2. *Autocercetare:* Următoarele întrebări pot să ajute la constatarea adevăratei stări spirituale a unei persoane: „Ai avut vreodată în viaţa ta o adevărată recunoaştere a păcatelor?" - „Pe ce-ţi bazezi nădejdea să ajungi în cer?" - „Cînd şi în ce împrejurări L-ai primit pe Domnul Isus Cristos?" Un creştin adevărat a fost convins de păcat odată în viaţa lui, s-a pocăit şi-şi bazează nădejdea în mîntuire numai şi numai pe Isus Cristos şi pe lucrarea Lui de la Golgota. În general îşi aminteşte de o clipă precisă cînd s-a încredinţat fără condiţii lui Isus Christos ca Domn şi Mîntuitor. Iar dacă nu-şi aminteşte precis clipa, ştie totuşi de faptul că s-a predat Domnului.

3. *Confirmare printr-o rugăciune*: Predă-te eventual în rugăciune lui Isus Cristos ca Domnului şi Mîntuitorului tău, dacă te mai îndoieşti. Totuşi o rugăciune repetată în această direcţie n-ar trebui să fie un înlocuitor pentru încrederea necondiţionată în Cuvîntul lui Dumnezeu, în loc să te bizui pe sentimentele tale.

Valoarea autoaprecierii

Domnul Isus a avertizat de autoînşelare cu privire la mîntuire. Mulţi vor spune că Îl cunosc şi au făcut mult pentru El, şi totuşi vor fi aruncaţi în întunericul de afară, pentru că nu au fost creştini adevăraţi (Mt.7:21-23; Lc.13:23,28). Dacă avem încă îndoieli, ar trebui să ne cercetăm pe noi înşine dacă sîntem într-adevăr în credinţă (2.Cor.13:5). Foloseşte pentru aceasta testele obiective amintite mai sus pentru schimbarea exterioară. Dacă tot te mai îndoieşti, predă-te pe tine însuţi lui Isus Cristos ca Domnului tău.

Întrebări la capitolul 12

Siguranţa mîntuirii

După cunoaşterea lui Dumnezeu cel mai important pas care urmează este primirea siguranţei faptului că Îi aparţinem pentru totdeauna. Cum putem să fim foarte siguri că avem viaţă veşnică? Meditează cu atenţie la următoarele întrebări:

1. Care din următoarele afirmaţii redă cel mai bine concepţia biblică despre siguranţa mîntuirii?
   a) Cred că am viaţă veşnică.
   b) Sper că am viaţă veşnică.
   c) Ştiu că am viaţă veşnică.
   d) După moartea mea voi şti dacă am viaţă veşnică.
   (Alege un răspuns.)
2. Răspunde încercuind „corect" sau „greşit"!
   a) Este imposibil ca omul să ştie de pe acum că are viaţă veşnică.
      (corect/greşit)
   b) Este cu putinţă să ai o siguranţă a mîntuirii care să se bazeze pe temelii greşite.
      (corect/greşit)
   c) Unii, care se socotesc credincioşi, vor fi pierduţi.
      (corect/greşit)
   d) Siguranţa mîntuirii este numai optimism şi presupunere omenească.
      (corect/greşit)
3. Redă cu cuvintele tale 1.Ioan 5:10-13!
4. În ce măsură dau următoarele versete siguranţă unui creştin că are viaţă veşnică?
   1.Ioan 2:3
   1.Ioan 3:14
   1.Ioan 3:19
   1.Ioan 3:24
   1.Ioan 4:13
5. Care din următoarele lucruri mărturisesc cel mai bine faptul că avem o relaţie adevărată cu Dumnezeu? Aranjează cele patru puncte după importanţa lor - de la cel mai important pînă la cel mai neimportant punct!
   a) Mărturia unor prieteni
   b) Cuvîntul lui Dumnezeu

c) Teste obiective, schimbare exterioară
d) mărturie lăuntrică

6. De ce este important ca siguranţa mîntuirii noastre să fie sprijinită pe o temelie sigură (Mt.7:21-23)?
7. Care din testele obiective amintite mai sus de schimbare exterioară sînt realitate în viaţa ta?
8. Ai avut vreodată îndoieli cu privire la viaţa ta veşnică, de cînd L-ai primit pe Isus Cristos ca Domnul şi Mîntuitorul tău? Ce măsuri ai luat împotrivă?
9. *Ce-ai spune tu?* Dacă te-ar întreba cineva: „Cum poţi să ştii cu siguranţă că ai viaţă veşnică?" Ce-ai răspunde?
10. Ce spun alţii despre aceasta?

Ia contact în săptămîna aceasta cu cel puţin trei persoane şi pune-le întrebările următoare. Ai putea proceda cam aşa:

Fac un sondaj de opinie în cadrul unui curs biblic aici în ...
Aţi vrea să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi părerea în trei chestiuni importante?

1. Credeţi că este posibil ca cineva să ştie că are viaţă veşnică?
2. La ce s-a referit după părerea dvs apostolul Ioan cînd a scris: „V-am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveţi viaţă veşnică" (1.Io.5:13)
3. Aţi ajuns vreodată în viaţa dvs la un punct în care să ştiţi cu siguranţă că aveţi viaţă veşnică?

Vă mulţumesc pentru ajutor. Aţi dori să vă trimit o copie a rezultatului sondajului de opinie?
Mulţumesc.

Scrie numele şi adresa celui întrebat pe unul din cartonaşele pe care le primeşti de la conducătorul cursului. Pe spatele lui notează răspunsurile cu specificaţia dacă se doreşte copia rezultatului. Înmînează toate cartonaşele conducătorului cursului care va multiplica rezultatul şi-l va trimite persoanelor interesate.

Capitoul 13

Viaţa cea nouă

„Am venit ca voi să aveţi viaţa şi s-o aveţi din belşug" (Io.10:10). „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge rîuri de apă vie" (Io.7:38). „Oricine este născut din Dumnezeu biruieşte lumea" (1.Io.5:4). Aceste pretenţii măreţe pentru viaţa aceluia care crede în Domnul Isus Cristos sînt arătate foarte clar în Noul Testament ca normă pentru viaţa creştină. Pacea, odihna şi autoritatea duhovnicească ar trebui să nu fie o stare de excepţie printre ucenicii Mîntuitorului nostru, ci o experienţă permanentă. .Domnul nu ne oferă numai iertare de păcate şi siguranţa vieţii veşnice - ci El vrea să ne dea şi o viaţă nouă, în care Duhul lui Cristos să fie plin de putere la lucru, ca să ne schimbe viaţa şi să ne înnoiască gîndirea. Noi putem avea această viaţă nouă dacă ţinem seama cu grijă ce spune Scriptura despre felul cum e trăită. Credinciosul nu primeşte automat binecuvîntare duhovnicească şi autoritate duhovnicească - ele sînt condiţionate.

Cîteva cuvinte pentru viaţa tinerilor credincioşi

Am văzut cît de important este să avem siguranţă asupra vieţii noastre veşnice prin Domnul nostru Isus Cristos. E important ca să ne punem nădejdile pe promisiuni clare ale Cuvîntului lui Dumnezeu despre El. Dar tot la fel de important este ca să se vadă viaţa noastră schimbată, ca dovadă a pretenţiei noastre că-L cunoaştem personal pe Isus Cristos. Cîteva sfaturi:

1. *Mărturiseşte-L pe Isus Cristos ca pe Domnul tău înaintea altora !* (Rom.10:9,10; Lc.12:8). Nu fii un creştin tăcut, „camuflat".

2. *Rupe-o cu anturajul stricat şi cu obiceiurile proaste!* (Ps.1; 2.Cor.6:14-18). Nu te lăsa tras în jos de alţii, în timp ce încerci să-i ajuţi.

3. *Caută un partener de rugăciune matur, care să te ajute în viaţa duhovnicească* (Ecl.4:9,10)! Astfel vei creşte mai repede în viaţa de credinţă.

Principii în viaţa creştină

Nu numai misionarii şi anumiţi ucenici sînt destinaţi unei vieţi creştine biruitoare, ci întregul popor al lui Dumnezeu (2.Cor.2:14; Ef.4:13). Următoarele reflecţii marchează calea biruinţei pentru fiecare zi!

1. *Predă-te zilnic lui Isus Cristos, Domnul tău* (Col.2:6; 2.Cor.8:5). El nu poate binecuvînta pe cei care nu se subordonează stăpînirii şi dragostei Lui. Noi Îi aparţinem Lui şi nu nouă înşine (1.Cor.6:19,20).

2. *Fii totdeauna gata să auzi ce-ţi spune Duhul Sfînt* (Rom.6:13-19; 8:14). Nu trebuie să-L supărăm, să-L înăbuşim sau să ne împotrivim Lui în vreun fel - Lui, care locuieşte în noi şi este ungerea noastră (Rom.8:9; 1.Io.2:27). Să fim umpluţi permanent cu Duhul (călăuziţi de El) (Ef.5:18). Un creştin plin de Duh se comportă vrednic de Domnul (Col.1:10).

3. *Ocupă-te cu Isus Cristos în loc de tine însuţi* (Evr.12:2,3). Să ne îndreptăm gîndurile asupra Lui (Col.3:2). Întreaga noastră viaţă ar trebui să fie christo-centrică şi nu egocentrică. Întoarcerea de la Eul nostru este o parte necesară a transformării noastre.

4. *Ascultă de Cuvîntul lui Dumnezeu* (Io.14:15,21; 15:10; 1.Io.3:24). „Ascultarea face mai mult decît jertfele" (1.Sam. 15:22). Îl putem numi pe Isus „Domn" şi totuşi să nu facem ce spune El (Lc.6:46)? Slobozenia Duhului nu înseamnă că putem face ce ne place, ci ce-I place Lui. Ascultarea faţă de Cuvîntul lui Dumnezeu aduce mai multă lumină (Evr.5:14). Noi trebuie să vrem să facem voia lui Dumnezeu (Io.7:17). Şi putem aştepta ca în acest domeniu al dispunerii de a asculta să fim puşi la încercare (Gen.22 :1-18). N-ar trebui să numim niciodată ascultarea faţă de Cuvîntul lui Dumnezeu „legalism". Legalismul există suplimentar la pretenţiile lui Dumnezeu, fie referitor la mîntuire, fie la viaţa creştină.

5. *Crede pe Dumnezeu şi încrede-te în El că o să-ţi împlinească toate nevoile* (Evr.11:8; Io.14:1). Trebuie să umblăm în credinţă (2.Cor.5:7). Credinţa este pe de o parte un dar al lui Dumnezeu, pe de altă parte însă responsabilitatea morală a omului însuşi. De aceea a mustrat Domnul Isus pe cîţiva din ucenicii Lui din pricina necredinţei lor

(Mt.8:26; Lc.24:25).

6. *Slujeşte altora de dragul Domnului Isus* (Gal.5:13; 2.Cor.4:5; Col.3:23,24). Cel ce adapă pe alţii va fi şi el adăpat. (Prov.11:25). Un creştin care vrea să primească numai binecuvîntări şi să nu dea mai departe, nu poate creşte. O ilustraţie cunoscută este marea Moartă: Ea e moartă pentru că primeşte şi nu dă mai departe.

7. *Disciplinează-ţi viaţa* (1.Cor.9:27). Stăpînirea de sine este una din roadele Duhului (Gal.5:22,23; 2.Pet.1:6). Credinciosului i se cere să omoare lucrările cărnii (Rom.8:13; Col.3:5). Dumnezeu lucrează împreună cu noi la această educaţie (Evr.12:6,7). Aducerea în fiecare zi a trupului nostru ca o jertfă pentru Dumnezeu este necesară (Rom.12:1,2). Trebuie să ne împotrivim diavolului (Iac.4:7), să răbdăm ispita şi s-o biruim (Iac.1:12), să fim plin de rîvnă pentru lucruri bune (Tit.2:14) şi să ne iubim unii pe alţii (Io.13.34). Dacă facem ceva greşit, să mărturisim păcatul şi să ne lăsăm de el (Prov.28:13).

Iar cînd eşuăm?

Pot şi creştinii să eşueze, să cadă? Da, desigur. Să ne gîndim la David, Petru şi alţi mari oameni ai lui Dumnezeu! Totuşi e important să ne împăcăm iarăşi cu Dumnezeu, pentru ca să nu trebuiască să ne pedepsească (Evr.12:5-9). Iată leacurile divine:

1. *Împlineşte-ţi îndatoririle.*

a) Mărturiseşte şi lasă toate gîndurile şi faptele despre care ştii că nu corespund voiei lui Dumnezeu (Prov.28:13; 1.Io.1:9).

b) Adu în ordine relaţiile tale cu cei din jurul tău, oriunde este cu putinţă (Mt.5:23,24; Rom.12:18).

c) Iartă (Mt.6:14,15; 18:35). Fii sociabil (Col.3:13). Răsplăteşte greşelile aproapelui tău pe cît posibil cu dragoste (1.Pet.4:8; 1.Cor.13:4-7).

d) Caută iarăşi deplina părtăşie cu Dumnezeu în Cuvînt şi rugăciune şi cu alţi credincioşi din biserica locală.

2. Bizuieşte-te pe biruinţa lui Cristos. Rupe cercul vicios de păcătuire şi mărturisire în acelaşi domeniu. Gîndeşte-te că Domnul Isus a isprăvit totul, pentru ca azi, aici şi acum să fim eliberaţi de puterea păcatului din viaţa noastră.

a) El a zdrobit puterea naturii noastre păcătoase (Rom.

6:6) şi a osîndit păcatul în carne (Rom.8:3). Noi, care eram odată robi ai păcatului, acum sîntem liberi (Rom.6:20). Dar asta nu înseamnă că natura păcătoasă a fost îndepărtată sau smulsă (Gal.5:16,17; Mt.26:41; Rom.7:21,23), ci că ea nu mai are puterea stăpînitoare asupra noastră ca mai înainte.

b) Credincioşii nu mai trebuie să se teamă de Satana. El a fost biruit pe cruce (Io.12:31; 16:11). Puterea lui asupra credincioşilor a fost zdrobită (Col.2:15; Evr.2:14). Ni se cere totuşi să ne împotrivim Satanei (1.Pet.5:8-9; Iac.4:7) şi să nu dăm prilej diavolului (Ef.4:27).

c) Un alt duşman al creştinului este lumea - acest sistem de morală şi valori satanice cu influenţa lui nelegiuită (1.Io.2:15,16). Trebuie să facem deosebire între lumea ca sistem şi locuitorii acestei lumi, pe care îi iubeşte Dumnezeu. Sistemul a fost judecat de Domnul Isus (Io.12:31; 1.Cor.11:32). El Se roagă pentru noi ca să fim păziţi (Io.17:15). Noi am biruit lumea (1.Io.4:4; 5:4).

Principii în viaţa personală

Credinciosul trebuie să petreacă în fiecare zi un anumit timp cu Dumnezeu. Viaţa noastră este o părtăşie intimă cu Persoana Domnului nostru Isus Cristos. Ce caracterizează un creştin care e folosit şi binecuvîntat de Dumnezeu?

1. *Timpul de linişte*: Urechea ucenicului este trezită ca să audă glasul lui Dumnezeu (Is.50:4). Începutul fiecărei zile trebuie să aparţină lui Dumnezeu (Mc.1:35). Noi putem de fapt să ne rugăm şi să facem studiu biblic seara sau în alte momente ale zilei, totuşi experienţa multor sfinţi în Biblie, ca şi exemplul Domnului nostru Isus confirmă necesitatea începerii zilei cu Dumnezeu. Acest timp la începutul fiecărei zile trebuie să fie dedicată contemplării şi întîlnirii directe cu Dumnezeu.

2. *Rugăciune*: Mîntuitorul nostru a spus că trebuie să ne rugăm neîncetat (Lc.18:1). Domnul Isus nu Şi-a permis să omită, să neglijeze o rugăciune, şi nici noi n-ar trebui s-o facem. Rugăciunea ar trebui să fie cordonul ombilical al comunităţii cu Dumnezeu. Dacă nu primim nimic e poate din pricină că nu ne *rugăm* (Mt.7:7). De aceea e important ca să începem fiecare zi cu punerea la dispoziţie a întregii noastre fiinţe lui Dumnezeu pentru planurile Lui şi prin

aceasta să-I cerem călăuzirea pentru întreaga zi.

3. *Studiul Cuvîntului*: Scriptura ne este dată de Dumnezeu ca hrană pentru sufletele noastre (Evr.5:12-14; Ps.119:11). Ar trebui să mîncăm Cuvîntul lui Dumnezeu (Ier.15:16). Cum poate un tînăr să-şi ţină curată cărarea? „Îndreptîndu-se după Cuvîntul Tău"(Ps.119:9). Studiază Biblia după următoarele puncte de vedere:

a) Examinarea dimineaţa a unei mici părţi din Scriptură.

b) Studiu sistematic al întregii Biblii.

c) Studiu special pentru anumite sarcini. E important să citim Biblia pentru noi înşine şi să putem aplica adevărul în mod personal la propria noastră viaţă. De asemenea este foarte recomandabil să se înveţe pe de rost părţi din Scriptură (Ps.119:11).

4. *Mărturie*: Noi avem puterea de la Dumnezeu să fim martori pentru Domnul Isus Cristos în lumea aceasta (Fap.1:8). Modul natural al mărturiei este viaţa noastră prin care facem de cunoscut celor din jurul nostru credinţa noastră. Prin depăşirea fricii omeneşti sîntem apţi de a-L mărturisi pe Isus Cristos oamenilor care sînt pierduţi şi care se îndreaptă spre o veşnicie fără Cristos.

Principii pentru viaţa în biserică (adunare)

Domnul Isus Cristos are o mare dragoste pentru Biserica Sa în ciuda slăbiciunilor ei pămînteşti (Ef.5:25). Biserica Lui constă din oameni mîntuiţi. El vrea ca ei să se adune în diferite locuri ca să se închine Domnului, să-I predice Cuvîntul şi să-I asculte indicaţiile. Biblia nu vorbeşte nicăieri despre un creştin care nu aparţine unei biserici locale şi care obişnuieşte să aibă numai părtăşie personală cu Dumnezeu. Un pasaj important pentru tema aceasta este Fapte 2:41,42. Dacă privim acest pasaj, ni se lămuresc activităţile normale şi responsbilităţile bisericii locale.

1. *Botezul:* Botezul este mărturisirea publică a unui creştin convertit la Domnul Isus.

2. *Învăţătura apostolilor:* Ea este conţinută pentru noi în Biblie, împreună cu învăţătura profeţilor Vechiului Testament - ambele sînt *Cuvîntul lui Dumnezeu.* Predicarea şi învăţătura Cuvîntului lui Dumnezeu în adunările credincioşilor este unul din mijloacele pe care le-a prevăzut Dumnezeu pentru creşterea noastră duhovnicească. Ea ne aprovizionează cu

ajutoare sistematice, atît ca să ne completeze studiul nostru personal cît şi ca să ne corecteze, să ne îndemne şi să ne impulsioneze.

3. *Părtăşia:* Credincioşii sînt îndemnaţi să nu neglijeze strîngerile laolaltă cu ceilalţi credincioşi (Evr.10:25). Cei ce părăsesc aceste adunări sînt socotiţi ca „nu dintre ai noştri" (1.Io.2:19). Într-o viaţă creştină sănătoasă izolarea şi individualismul nu-şi au locul. Ia în seamă modul în care sînt adresate cele mai multe Epistole din Noul Testament.

4. *Frîngerea pîinii:* Prin aceasta se înţelege masa de amintire cu pîine şi vin, pe care a instituit-o Domnul în noaptea cînd a fost trădat (Lc.22:19,20). Primii creştini au serbat regulat această masă (Fap.20:7; 1.Cor.11:23,24).

5. *Rugăciunile:* Rugăciunea în părtăşie cu alţi credincioşi şi-a avut locul în viaţa creştinilor la fel ca şi rugăciunea personală (Fap.1:14). O promisiune deosebită este legată de rugăciunea comună (Mt.18:19). Lucruri puternice se întîmplă cînd credincioşii se roagă laolaltă. Poate că te-ai predat deja lui Isus Cristos ca Domnului şi Mîntuitorului tău. Dacă da - atunci începutul e bun. Acum trebuie să I te încredinţezi complet pentru ca El să-Şi poată trăi în tine viaţa Lui zi de zi (Gal.2:20). Aşa va fi El în tine şi prin tine biruitor.

Întrebări la capitolul 13

Viaţa cea nouă

„A fi născut din nou" este numai începutul noii vieţi a credinciosului. Ea cuprinde multe privilegii, dar şi multe îndatoriri. E important să fii în clar cu următoarele chestiuni:

1. Isus Cristos a venit să dea credincioşilor următoarele:
   a) viaţă veşnică
   b) viaţă ce se revarsă în această viaţă
   c) biruinţă asupra lumii şi ispitelor ei
   d) tot ce este amintit mai sus.
   (Alege un răspuns).
2. Cînd cineva devine credincios în Isus Cristos, este important ca el
   a) să-şi schimbe personalitatea
   b) să-L mărturisească public pe Isus Cristos
   c) s-o rupă cu obiceiurile rele şi cu societatea stricată
   d) să caute ajutor la un creştin matur.
   (Alege un răspuns).
3. Redă 1.Corinteni 6:19,20 cu propriile tale cuvinte.
   Cum te atinge personal acest pasaj biblic?
4. Care este după următoarele versete cheia pentru o viaţă biruitoare ca şi creştin?
   a) Ioan 14:21
   b) Romani 12:1-2
   c) 2.Corinteni 4:5
   d) Efeseni 5:18
   e) Coloseni 3:2
   f) Evrei 11:6
5. Răspunde încercuind „corect" resp. „greşit"!
   a) Este posibil ca cineva să păcătuiască după ce a devenit creştin.
      (corect/greşit)
   b) Nu putem decît să păcătuim.
      (corect/greşit)
   c) Nu contează dacă păcătuim sau nu, căci „am fost mîntuiţi odată pentru totdeauna".
      (corect/greşit)
   d) Nu e nevoie să ne mărturisim păcatele după ce am fost mîntuiţi, căci Dumnezeu ne-a iertat deja toate păcatele:

cele trecute, prezente şi viitoare.

(corect/greşit)

6. Care este partea lui Dumnezeu şi care este cea a oamenilor la iertarea şi restabilirea creştinului (1.Io.1:9)?

7. Care activităţi sînt amintite în următoarele versete care aprofundează devotarea şi părtăşia noastră intimă cu Domnul?

Marcu 1:35

Fapte 1:8

Psalm 119:9-11

8. În care cinci lucruri au fost angajaţi activ creştinii din Biserica primară (Fap.2:41,42)?

Care din aceste lucruri sînt deja o parte din viaţa ta creştină?

9. *Ce-ai spune tu?* Care evenimente au condus la convertirea ta?

Care au fost cele mai însemnate schimbări în viaţa ta de cînd te-ai convertit?

10. Ce spun alţii despre aceasta?

Ia contact în săptămîna aceasta cu cel puţin trei persoane şi pune-le următoarele întrebări. Ai putea proceda cam aşa:

Fac un sondaj de opinie în cadrul unui curs biblic aici în ...

Aţi vrea să mă ajutaţi şi să-mi spuneţi părerea în trei chestiuni importante?

1. Cum devine cineva creştin?

2. Cum ar trebui să fie după părerea dvs un creştin adevărat?

3. La care biserică ar trebui să adere un creştin adevărat?

Vă mulţumesc pentru ajutor. Aţi vrea să vă trimit o copie a rezultatului sondajului de opinie?

Mulţumesc.

Scrie numele şi adresa celui întrebat pe unul din cartonaşele pe care le primeşti de la conducătorul cursului. Pe dosul lui notează răspunsurile cu specificaţia dacă este dorită copia rezultatului. Înmînează cartonaşele conducătorului cursului care va multiplica rezultatul şi-l va trimite persoanelor interesate

1. *Naştere din nou:* Noua naştere, începutul vieţii duhovniceşti a fiecărui credincios (Io.3:3-8). Duhul Sfînt Îşi face locuinţă în trupul celui care primeşte viaţă nouă de la Dumnezeu. Această minune se face ca urmare a auzirii şi a credinţei în Cuvîntul lui Dumnezeu (Rom.10:17; Ef.1:13; 1.Pet.1:23), prin lucrarea Duhului Sfînt (Io.3:5,6; Tit 3:5) şi prin reacţia noastră la Dumnezeu, prin aceea că credem adevărul (2.Tes.2:13).

2. *Împăcare:* Este reunirea acelora care erau despărţiţi (2.Cor.5:18-20). Noţiunea de împăcare din acest verset ar putea fi înţeleasă ca împăcarea cu un rege faţă de care cineva e vinovat.

3. *Mîntuire:* Aceasta înseamnă eliberare prin plătirea unei răscumpărări (Rom.3:24; Evr.9:12). Credincioşii au fost odată robi: robi ai păcatului şi necurăţiei (Rom.6:17-20), ai blestemului judecăţii groaznice prin Lege (Gal.3:13; 4:5), ai fricii de moarte (Evr.2:15) şi ai puterii Satanei (Col.1:13; 2:15; Evr.2:14,15). Acum am fost eliberaţi în Cristos (Io.8:36), pentru că El a plătit cu sîngele Său scump răscumpărarea noastră (1.Pet.1:18,19).

4. *Ispăşire:* Aceasta cuprinde tot ce a lucrat Domnul Isus pe cruce ca bază a mîntuirii noastre. Ispăşirea este pentru toţi cei care vor să vină la Dumnezeu (2.Cor.14,15; 1.Tim. 2:5,6; Evr.2:9). Cuvîntul vechitestamental înseamnă înainte de toate „a acoperi", dar înseamnă şi jertfa care a satisfăcut deplin pretenţiile dreptăţii lui Dumnezeu la plătirea vinei noastre. „Marea zi de împăcare" iudaică (lit. „ziua ispăşirii"; Lev.16:33,34), numită azi Yom Kippur, este un exemplu pentru folosirea acestui cuvînt în Vechiul Testament.

5. *Îndreptăţire (neprihănire):* Este o acţiune divină prin care Dumnezeul cel sfînt declară ca drept înaintea Lui pe păcătosul care crede în Cristos şi-l achită fără merit de orice acuzaţie. Aceasta se face „gratis", prin harul Său (Rom.3:24). Este important să observăm că aceasta este o declaraţie din partea lui Dumnezeu, nu o chestiune de experienţă (Rom.4:4-5; 5:1; Gal.2:16; 3:11). Îndreptăţirea se face prin har, prin credinţă şi prin sîngele Său, fără fapte bune şi independent de Lege. Îndreptăţirea prin fapte, cum o

amintește Iacov (2:14-24) se referă la faptul de a face vizibilă autenticitatea credinței pe care o posedă deja cineva. Aceasta nu este o îndreptățire care duce la mîntuire, ci o reprezentare exterioară a credinței prin acțiuni care urmează mîntuirii.

6. *Adăugare la socoteală:* Aceasta înseamnă "a pune ceva pe socoteala altcuiva", și anume printr-o acțiune judecătorească a lui Dumnezeu, ilustrată în Filimon 18. Dumnezeu a pus la cruce păcatele noastre asupra lui Cristos și a pus îndreptățirea (neprihănirea) lui Cristos asupra noastră ca credincioși (2.Cor.5:19,21).

7. *Mijlocitor:* El este necesar pentru reunirea unui Dumnezeu sfînt cu omul păcătos. Acesta este „mijlocitorul" după care tînjește Iov (Iov 9:33) care în Cristos a devenit apoi realitate (1.Tim.2:5; Evr.8:6; 9:15; 12:24).

8. *Satisfacție:* Cuvîntul e strîns înrudit cu „scaunul harului" sau „capacul ispășirii" (capacul chivotului legămîntului cu cei doi heruvimi), deci de locul unde a fost stropit sîngele jertfei din locul prea sfînt de dinaintea lui Dumnezeu (Rom.3:24,25; Evr.9:5-7; 1.Io.4:10). Prin lucrarea lui Cristos, nu prin efort uman a devenit Dumnezeu binevoitor față de noi iar cerințele dreptății Lui au fost satisfăcute. Omul care s-a rugat rugăciunea păcătosului, a strigat în acest sens: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!" (Lc.18:13).

9. *Sfințire:* Așa este descrisă relația care începe prin credința în Isus Cristos (Fap.26:18). „Sfinți" înseamnă „despărțiți" (1.) de elementele care murdăresc și profanează, precum și cele păcătoase ale acestei vieți și (2.) pentru sfintele planuri ale lui Dumnezeu. În ce privește poziția noastră în Cristos, sîntem sfințiți în El odată pentru totdeauna (Fap.20:32; 1.Cor.6:11; Evr.10:10; Iuda 1). Asta s-a potrivit chiar și Corintenilor păcătoși (1.Cor.1:2; 6:1,2). Toți credincioșii sînt sfințiți pentru că sînt în Cristos și sînt socotiți de aceea ca „sfinți" pe baza acestei legături cu El. Dar sfințirea are și un înțeles dinamic, progresiv. Duhul Sfînt lucrează sfințitor în viața credincioșilor și ar trebui să reacționăm la rîndul nostru la această străduință de a dăltui în noi chipul preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu (Rom.8:29). Sîntem chemați să devenim în practică ceea ce după poziția noastră sîntem deja înaintea lui Dumnezeu.